

ఈ సంచికలో

నిజమైన నమ్రత

ప్రార్థనా సార్థకత

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూన్ 2013

విషయసూచిక

నిజమైన విధేయత

ప్రార్థన యొక్క సార్థకత

ప్రపంచం నుండి పారిపోతే, దానిలో మార్పు సాధ్యపడదు. ప్రపంచంలోనే కొనసాగుతూ, వినయవిధేయతలతో మెలగాలి. అగ్నిలో అజ్యం పోస్తే ప్రజ్వరిల్లేలాంటి జ్వాలాదీప్త హృదయంతోనే అది సాధ్యపడుతుంది.

నిజమైన విధేయత

జీవనయానంలో యింతవరకు చేసిన ప్రయత్నాలుగాని, పోరాటాలుగాని, సాధించిన విజయాలుగాని యెలాంటివైనప్పటికి, భవిష్యత్తులో యెదురయ్యేవాటితో పోలిస్తే అతి స్వల్పమైనవని తెలుసుకోవాలి.

*

దైవమార్గంలో యెంత యెక్కువగా పురోగమిస్తామో, అంత యెక్కువ వినయవిధేయతలు గలవారమౌతాము. నెరవేర్చినదానిని, నెరవేర్చవలసినదానితో పోలిస్తే, అది స్వల్పమని గమనించగలుగుతాము.

*

విధేయతతో మెలగాలి అనటంలో అర్థం, మనస్సు, ప్రాణికము, దేహము, దైవ ప్రమేయం లేనిదే యేమీ తెలుసుకోలేవు, యేమీ కావు, యేమీ చేయలేవు అని యెప్పుడూ విస్మరించకుండా వుండుట. దైవం తోడులేనిదే వాటికి అజ్ఞానం, కలవరం, నిస్సహాయత తప్ప వేరేమీ సమకూరదు. పరమ సత్యం, దివ్యజీవనం, దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమ, దివ్యానందం అన్నీ దైవస్వరూపాలే.

అందువలన మనస్సు, ప్రాణికము, దేహము తాము దైవం యొక్క మూల తత్వాన్నే గాక ఆతని చర్యలలోని, సాన్నిధ్యంలోని ఆంతర్యాన్ని తెలుసుకొనుటకు గాని, విమర్శించుటకుగాని, పూర్తిగ అశక్తులమని కచ్చితంగ తెలుసుకోవాలి.

ఇదే నిజమైన విధేయత. దీనితోపాటే ప్రశాంతత లభిస్తుంది, మనశ్శాంతి చేకూరుతుంది.

అన్ని విధములైన ప్రతికూల దాడులకు యిది దృఢమైన రక్షణ కవచం. వాస్తవానికి మనిషిలోని గర్వాహంకారాల ద్వారాన్నే ప్రతికూలశక్తులు తట్టేది. అందుకు కారణం ఆ ద్వారమే వాటి ప్రవేశానికి వీలుకల్పించేది.

*

దివ్యచేతనకు, దైవసంకల్పానికి మాత్రమే ఉనికి వున్నది, 'నేను' అనేదానికి కాదు; ఈ అవగాహన కలుగుటయే నిజమైన విధేయత.

*

మనమేమీ కాము, మనకేమీ తెలియదు, మనమేమీ చేయలేము, పరమోత్కృష్టుడైన

దైవమొక్కడే తెలిసినవాడు. ఆతడే చేయగల సమర్థుడు, ఉనికి కలిగినవాడు, ఆత డొక్కడే, అన్న అవగాహన నీకు యేర్పడితే, నీకు జ్ఞానం కలిగి దివ్యానుభూతికి చేరువౌతున్నావన్న మాట.

*

నిన్ను నీవు అధముడనని లేక అధికుడనని, అతి ముఖ్యుడనని లేక అనామికుడనని అనుకోకు. ఎందుకంటే, మనకుగా మనము యేమీ కాము. మనమేమికావాలన్నది, దైవసంకల్పం. అందుకు అనుగుణంగానే మనం జీవించాలి.

*

ఒక నిజమైన, నిష్కపటమైన విధేయత మన రక్షణ కవచం. అహంకారాన్ని అంతమొం దించుటకు అది ఆవశ్యకమైన నిశ్చయమార్గం.

విధేయత, సద్భావన, అత్యుత్తమమైన రక్షణలు. అవి లేకుండ వేసే ప్రతి అడుగు అపాయముతో కూడుకున్నదే. అవి తోడుగ నుంటే విజయం తథ్యం.

*

యోగమార్గంలో అవసరమైన ప్రాథమిక లక్షణం విధేయత. వ్యక్తిగత విలువకుగాని, ప్రత్యేక అనుభవానికిగాని, ప్రమేయం లేదు.

*

నైరాశ్యత, మనోవ్యాకులత ప్రతికూలశక్తుల ప్రభావ ఫలితాలు. నిన్ను విచారసాగరంలో ముంచినప్పుడు, వాటి ఆనందం అపరిమితం. విధేయత ఒక విధమైనదైతే, నైరాశ్యత మరో విధమైనది. మొదటిది ఒక దివ్యచలనమైతే, రెండవది చీకటిశక్తుల దుర్భర అభివ్యక్తి.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

(CWM 1st ed. Vol. 14, pp. 159-61; Vol. 3, p. 139)

విధేయత — ఏది సరియైన విధానం, ఏది కాదు

విధేయతని గురించి ఎప్పుడూ మాట్లాడుతుంటారు. కాని దాన్ని అర్థం చేసుకోవడంలో ఎప్పుడూ పొరబడుతుంటారు. దాన్ని తప్పువిధానంలో, తప్పుగా అర్థం చేసుకొని, తప్పుగా ఉపయోగిస్తారు. సరియైన విధంగా విధేయతతో ఉండు, కానీ ఉండకూడని పద్ధతిలో ఉండకు. పైపెచ్చు ఉండకూడని పద్ధతిలో విధేయంగా ఉంటే ఏ లాభమూ ఉండదు. ఒక విషయం గుర్తుపెట్టుకోవాలి. నీలో ఉన్న ఆభిజాత్యం (గర్వం) అనే కలుపుమొక్కని పెకలించగలిగితే ఎంతో కొంత సాధించినట్లే. కానీ అదెంత కష్టమో నీకు తెలిస్తే! నీలో ఆభిజాత్యపు ఆత్మసంతృప్తితో ఉబ్బిపోవడం లేకపోతేనే (మనకు ఎరుక లేకపోయినా కూడా) ఏ పనినైనా బాగా చెయ్యగలవు. మంచిభావన కలుగుతుంది. సరియైన మార్గం దొరుకుతుంది. కొంత ప్రగతిని సాధించగలవు. అప్పుడు నువ్వు దాన్ని (ఆభిజాత్యాన్ని) పగలగొట్టడానికి ఒప్పుకుంటావు. ఆ తరువాత కూడా, మిగిలిపోయిన చిన్నముక్కలు మళ్ళీ మొలకెత్తుతాయి. ప్రతి మనిషీ, జీవితమంతా, మరుపు అనేది లేకుండా అభిజాత్యమనే ఈ కలుపుమొక్కని కూకటి వేళ్ళతో సహా పెకలించే పనిని కొనసాగిస్తూనే ఉండాలి. ఎందుకంటే, ఈ కలుపుమొక్క నీకు తెలియకుండా కపటంగా మళ్ళీ, మళ్ళీ, మళ్ళీ మొలకెత్తుతూనే ఉంటుంది. అది నీలోనించి పోయిందని నమ్మి, నువ్వే పని చేసినా ఎంతో వినయంతో "ఈ పని నేను చేసింది కాదు. దైవమే చేశాడనిపిస్తోంది. ఆయన లేకపోతే నేను లేనే లేను" అంటావు. మరు నిముషమే, ఇటువంటి ఆలోచన వచ్చినందుకే, నీలో నీకే తృప్తి కలుగుతుంది.

ప్రశ్న: విధేయతగా ఉండడంలో ఏది సరియైన పద్ధతి? ఏ పద్ధతి సరియైనది కాదు?

సమా: విధేయతగా ఉండమంటే, ఇతరుల పట్ల విధేయంగా ఉండాలి అనుకుంటారు. ఈ విధేయత సరియైనది కాదు. నిజమైన విధేయత అంటే దైవానికి విధేయంగా ఉండడం. దైవమంటే కచ్చితం, నిర్దుష్టం, జీవితానికి అర్థం. దైవం లేకపోతే ఎవరూ లేరు. ఎవరూ ఏదీ చేయలేరు. అసాధారణమైన తెలివితేటలూ, సామర్థ్యము ఉన్నా కూడా దైవచైతన్యంతో పోలిస్తే ఎందుకూ కొరగానివే. ప్రతివాళ్ళూ ఎప్పుడూ ఈ భావననే కలిగి ఉండాలి. అప్పుడే దైవాన్ని గ్రహించడంలో సరియైన దృక్పథం

కలిగి ఉంటారు. ఇది విధేయతతో కూడిన గ్రహింపు. ఇది వ్యక్తిగతమైన మిథ్యాకల్పనలని దైవానికి వ్యతిరేకంగా నిలబెట్టదు.

*

శ్రమించే నిజమైన శాస్త్రవేత్తని అడిగితే — "మాకు తెలిసిందేమీ లేదు. రేపు తెలిసే విషయాల ముందు ఈ రోజు తెలిసింది ఏమీ తెలియనట్లే" అంటాడు. ఈ సంవత్సరపు ఆవిష్కరణలు వచ్చే సంవత్సరం వెనక్కి వెళ్ళిపోతాయి. తనకు తెలిసినవాటికంటే తెలియని విషయాలే అధికమని నిజమైన శాస్త్రవేత్తకు తెలుసు. మానవుడికి సంబంధించిన అన్ని కర్మలకీ ఈ సత్యమే వర్తిస్తుంది. ఏ గొప్ప శాస్త్రవేత్త గర్వాతిశయంతో ప్రవర్తించడం నేను చూడలేదు. నేను చూసినవాళ్ళంతా ఎప్పుడూ 'నాకేమీ తెలియదు' అని అంగీకరించినవారే. తను ఏమేం చేశాడో, ఏం సాధించాడో చెప్పి, తరువాత నెమ్మదిగా "అసలు నాకు తెలిసిందేముంది, ఏమీ లేదు" అన్నవాళ్లని చూశాను.

ప్రశ్న: ఒక్కొక్కసారి "నాకు తెలిసింది ఏం లేదు" అని, మేము చాలా వినయం కలవాళ్ళము అని అందరికీ తెలియాలని అంటుంటారు. నిజానికి వాళ్ళు చెప్పే దాంట్లో వాళ్ళకే నమ్మకం ఉండదు.

సమా: ప్రపంచంలో నిజాయితీగా లేనివారు, కపటవర్తనులు ప్రతిచోటా ఉంటారు. దానివల్ల వాళ్ళకే చాల నష్టం. వీళ్ళు జరగవలసిన అభివృద్ధి కంతటికీ తలుపులు మూసేస్తున్నారు. అంతే

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. టి. వి. నాగరంజని

"అచేతనలో ఉంటే తప్ప ఇతరులకంటే ఉన్నతులము అనుకోలేరు."

శ్రీమాత

స్వార్థరహిత ఆరాధన

దైవత్వాన్ని అభివ్యక్తం చేసే దేనినయినా జనులు గుర్తించటానికి ఎంత విముఖంగా ఉంటారంటే, ఎక్కడైనా దోషాలున్నాయా? ఎక్కడైనా లోపాలు కనిపిస్తాయా? అని ఎప్పుడూ చాలా అప్రమత్తంగా వెదుకుతూ ఎంత ఉన్నతమయిన దానినయినా తమ స్థాయికి దిగజార్చడానికి ప్రయత్నిస్తుంటారు. ఎవరైనా తమను అధిగమించటం వీరిని కోపోద్రేకులను చేస్తుంది. ఏదైనా అత్యల్పమైన పొరపాట్లు మాదిరివి కనిపించినా చాలా సంతోషిస్తారు. వీరికి భూమిపై దైవం ఎదురుపడినా అపరిపక్వమగు భౌతిక మనసుతో దర్శించినందున కేవలం అపరిపక్వమైనదే చూడగలుగుతామనే విషయం మరుస్తారు. దేనిని చూడటానికి యిష్టపడరో, దేనిని స్వయంగా దర్శించలేరో, దానిని చూడాలని ఆశించలేరు. దైవలీలల ఉపరితలాన్నే పరిగణించేవారు కచ్చితంగా దైవాన్ని తప్పుగా అంచనా వేస్తారు. పైకి మానవ కార్యకలాపాలలా కనిపించే ఆ లీలలు ఆసాంతం భిన్నమైనవనీ, అవి మానవపరిధి కందని ఉన్నత మూలాల నుండి ఉత్పన్నమౌతున్నాయనీ తెలుసుకోలేరు.

భూమిపై తన కార్యార్థమై ఆవిష్కృతమయ్యే దైవం మానవుల వలెనే వ్యవహరించినట్లు కనిపించినా, అది సత్యం కాదు. పైకి గోచరించే, ప్రస్ఫుటమయ్యే ప్రమాణాలను బట్టి దానిని అంచనా వేయటం సాధ్యం కాదు. కాని మానవులు తమ నిమ్నత్వాన్ని అతిగా ప్రేమించి ఉన్నత సత్యాన్ని అంగీకరించలేరు. దానికి తలొగ్గటానికి విముఖత చూపుతారు. ఉన్నతతరమైనవని తమకు తోచినప్పటికీ, దోషాలను వెతకాలనే కోరిక, అనుమానించటం, విమర్శించటమనే కుత్సితమైన లాలస మానవత ముద్ర మాత్రమే. ఇది కేవలం మానవమాత్రమైన లక్షణాన్ని సూచిస్తుంది. ఎక్కడైతే యిందుకు భిన్నంగా, సహజంగా, సౌందర్యము, ఉదాత్తత, సత్యం ఆరాధించబడతాయో అక్కడొక దివ్యత్వం అభివ్యక్తమవుతుంది. ఎప్పుడైతే ఏదైనా దైవసంజాతమయినదానిని మీ హృదయం ఎగసిపడి, ఆరాధించి, పూజిస్తుందో అది నిశ్చయంగా మీ చైత్యపురుష సత్త లేదా అంతరాత్మకు మీ భౌతిక చైతన్య సంస్పర్శ వలన కలిగిందని మీరు గ్రహించాలి.

అటువంటి దివ్యమయిన దేదైనా మీ కెదురైందని భావించినపుడు మీరు ఆనందాశ్రువులతో ప్రతిస్పందించాలి. "అవును. అది అద్భుతమైనదే, కానీ అది నాదయి

ఉంటే, ఆరాధించి, ప్రశంసించవచ్చు. ఆ ఉన్నత ఆవిష్కరణకు నేను ఉపకరణమయి ఉంటే, ఆ విజయం నా స్వంతమైతే మరింత ఆనందంగా ఉండేది". ఇలా అని కేవలం మూర్ఖులే ఆలోచిస్తారు. భగవంతుడు తనకు నచ్చిన చోట తాను ఎన్నుకున్న విధంగా వ్యక్తీకరించుకోవటమే ప్రధానమయినపుడు మీ అహాన్ని గురించి ఎందుకు చింతించాలి? అటువంటి అభివ్యక్తి జరిగినపుడు సంతృప్తులై మీ వ్యక్తిత్వపు సంకుచిత బంధాలను తెంచుకొని నిస్వార్థ ఆనందంతో ఉప్పొంగాలి. మీ ఆత్మ జాగృతమై సత్యానుభూతిని పొందిందనటానికి ఈ ఆనందమే నిజమైన సంకేతం. అప్పుడే మీరు ఆ అవనతమయ్యే సత్యస్ఫూర్తితో వికసించి రూపుదిద్దుకుంటారు. నేను పిల్లలను చూసినపుడు అశ్రుపూరితమైన సందర్భాలు నాకు గుర్తున్నాయి. పసిపాపలు అందంగా, అమాయకంగా ఉండి దైవాన్ని తలపింపచేస్తారు. ఆ ఆనందాన్ని అనుభవించగలిగినపుడు మీ మధ్యనే దైవ సాక్షాత్కార ప్రయోజనాన్ని పొందవచ్చు.

*

ఏ సిద్ధి కలిగినప్పటికీ అనంతమయిన దెపుడూ మన ముందు ఉన్నదనే ఎరుక కలిగి ఉండటమే నమ్రత. నేను చెప్పిన అరుదైన స్వార్థరహితమైన ఆరాధన నిజమైన నమ్రత యొక్క మరొక పార్శ్వం. ఎందుకనగా, కేవలం దురహంకారమే గుర్తించటానికి నిరాకరిస్తుంది. తన చిన్న చిన్న విజయాలతో తృప్తిపడిపోయి, తన కన్నా ఎపుడూ, ముందడుగుగా ఉండే అనంతమైనదానిని విస్మరిస్తుంది. ఏది ఏమైనా, మీలో ఎటువంటి దైవత్వం లేదా ఘనత లేకపోయినా, మీరు రూపాంతర మార్గంలో ఉన్నప్పటికీ, వినమ్రులై ఉండండి

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

(CWM Vol. 3, pp. 158-59, 175)}

విధేయత — దివ్యానుభూతుల సిద్ధికి అవసరమైన స్థితి

విధేయత, ఒక సంస్కారవంతమైన విధేయత, దివ్యానుభూతులు పొందుటకు పాటించవలసిన నియమము. మనస్సు ఎంతో ఆత్మవిశ్వాసం కలది. తనకు అంతా తెలుసునని, అన్నింటిని అవగాహన చేసుకోగలననుకుంటుంది. తాను ఉదాత్తమైన కార్యమని తలచినదానికి ఆదర్శపూర్వకంగా తోడ్పడదామని యెప్పుడైనా పూనుకుంటే, దానికి అహంకారం పెరుగుతుంది. రాజీకి యేమాత్రం సమ్మతించదు. తాను ఉదాత్తమైనవని, ఆదర్శప్రాయమైనవని అనుకునే భావాలకన్నా పరహితార్థమైనవి లేక మరింత ఉన్నతమైన లక్షణాలుగల భావాలు వుండవచ్చని దానికి నచ్చచెప్పడం దాదాపు అసాధ్యం. అందుకు విధేయత ఒక్కటే విరుగుడు. నేను అనే విధేయత కొన్ని మతాలు నమ్మినట్లుగా, దైవం తాను సృజించిన జీవులను అల్పులుగ భావించి వారు తన ముందు మోకరిల్లితేనే సంతృప్తిచెందే లాంటి విధేయత కాదు. నా చిన్నతనంలో అలాంటి విధేయతపై నాకు విముఖత యేర్పడింది. తాను సృజించిన జీవులను చిన్నచూపు చూసే దైవంపై నాకు నమ్మకం కుదరలేదు. అలాంటి విధేయతను కాదు నేను కోరేది. నేను ఊహించే విధేయత యెలాంటిదంటే, మనిషి తనకు తెలియదని, తనకేమీ తెలియదని గుర్తించి, ప్రస్తుతం తనకు సత్యమని, ఉదాత్తమని, నిస్వార్థమని అనిపించేదానిని మించినదొకటి వున్నదనే అవగాహన కుదిరిన విధేయత. నిజమైన విధేయత అనగా, తనను తాను దైవసంకల్పానికి నిరంతరం అర్పించుకుంటూ అన్నింటిని ఆతని పర్యవేక్షణకు లోబరుచుట. నాకు యేదైనా అవాంతరం యేర్పడినప్పుడు (నా సాధనలో యెన్నో యేర్పడినవి) నా తక్షణ ప్రతిస్పందన, ఒక స్ప్రింగు లాగ, భగవంతుని ముందు వాలిపోయి "భగవాన్, నీవేదిక్కు" అనడం. ఇలాంటి విధేయత వినా నేనెప్పటికీ యేమీ సాధించగలిగేదాన్ని కాదు. 'నేను' అని యెందుకంటున్నానంటే, నన్ను మీరు సరిగ్గా అర్థం చేసుకోగలుగుతారని, కాని, నిజానికి 'నేను' అనుటలో అర్థం, ఈ శరీరం ద్వారా దైవం కార్యనిర్వహణ గావిస్తాడని, నేను కేవలం ఉపకరణాన్ని అని. ఇలాంటి దివ్యమైన విధేయతతో జీవించుట ప్రారంభిస్తే దాని అర్థం, నీవు దివ్యానుభూతి పొందగలిగే స్థితికి చేరువౌతున్నావన్న మాట. ఇది అవసరమైన స్థితి; ఇదే ప్రారంభం.

డిసెంబరు 21, 1957

ప్రధానమైన అవసరం యేదైనా వున్నదంటే అది వినమ్రత. వినయవిధేయతలు కలిగి వుండుట. మామూలుగ "నేను యెంతో అల్పుడను, అసలు నేనేమీ కాను" అనే అర్థమిచ్చే వినయవిధేయత కాదు. మరో రకమైనది.

యోగమార్గం గోతుల మయం. పురోగమించేకొద్దీ అసంఖ్యాకమై అగోచరమౌతాయి. అహం కూడ మహాత్ములుగ వ్యవహరించే దొంగవ్యక్తులలో దాగి వుంటుంది. అందువలన యెవరైనా, "నేను ఆతనిపై తప్ప వేరెవ్వరిపై ఆధారపడుటకు యిష్టపడను" అని అన్నారంటే ఆ 'ఆతను' యెంతటి మహిమాన్వితుడిగ భావిస్తారో అదే 'అహం' — ఒక భయంకరమైన అసురుడు, ఒక భీకరాకారుడు. (ఇది వారి వారి శక్తిసామర్థ్యాలపై ఆధారపడి వుంటుంది). అలాంటివారు ఈ పృథ్వి అంతటా విస్తరించి వున్నారు. ఈ భూమిని ఏలుతున్నారు. అందువలన ప్రప్రథమంగా చేయాల్సిన పని, నీ అహాన్ని జేబులో వేసుకోవడం — దాచుకోడానికి కాదు, వదిలించుకోడానికి!

నీలోనిదేదో పట్టువిడువకుండా యిలా ప్రవర్తిస్తున్నదంటే "ఇదే నేను భావించేది, ఇదే నేను ఆలోచించేది, ఇదే నేను గమనించేది, ఇదే నా మార్గం, నాదైన మార్గం. ఇదే నా అస్తిత్వపు విధానం, ఇదే నేను గ్రహించే విధానం, ఇదే దైవంతో నా సంబంధం". నీవు సృష్టించుకున్నది 'అహం' అనే దైవం అని దృఢమౌతుంది.

ఇంకా యీ విధంగా అనేవాళ్ళుంటారు. "కళ్లు మూసుకుని, ఆతనిని తప్ప వేరెవ్వరిని చూడ నిచ్ఛగించను. బయటి ప్రపంచం నుండి నాకేమీ అక్కరలేదు". అయితే, దివ్యప్రేమ ఒకటి వున్నదని వారు మరుస్తారు! అదే గొప్ప దేవరహస్యం — యదార్థమైన ఉనికి గలదానికి లేనిదానికి, వ్యక్తిగతమైనదానికి, కానిదానికి, వెనుకనున్న రహస్యం అదే. దివ్యప్రేమ రెండు పదార్థాల మధ్య, ఇద్దరు జీవుల మధ్య నుండే ప్రేమ కాదు. సర్వవ్యాప్త ప్రేమ.

ఈ శతాబ్దపు పూర్వభాగంలో 'ప్రార్థనలు — ధ్యానములు' వ్రాశాను. అందులో నేను ఆతని గురించి ప్రస్తావించాను. ఐతే అది నా ఆకాంక్షనంతా సమీకరించుకొని, సంపూర్ణమైన సద్భావనతో వ్రాసింది. (కనీసం నా అస్తిత్వపు చైతన్యవంతమైన భాగాల శ్రద్ధాసక్తులతో కూడినది.) దానిని ఒక బల్ల సొరుగులో యెవ్వరికి కనబడకుండా దాచాను. తర్వాతి కాలంలో అది అందరికి ఉపయోగకరమైనదిగ వుంటుంది గనుక శ్రీఅరవిందులు దానిని ప్రచురించమని కోరారు.... ఇది యాభై యేండ్ల క్రిందటి

మాట. ఇప్పుడు నాకు తెలియవచ్చినదంతా అప్పుడే నాకు తెలిసివున్నట్లైతే, నేను అణిగిమణిగి వుండేదాన్ని!

ఏమైనా, నెమ్మదిగా క్రమక్రమంగా తెలుసుకోవడం మంచిది. కొంతమేర భ్రమకు లోను అవడం కూడా మంచిదే — భ్రమను అనుభవించడానికి కాదు, మనం పయనించే మార్గంలో అవసరమైనదిగా.

సర్వమూ సరైన సమయంలో సమకూరుతుంది.

అద్భుతమైన విషయమేమిటంటే, వీటన్నింటి మధ్య దివ్యానుగ్రహం, దివ్యానందం, దివ్యతేజం, దివ్యప్రేమ వర్షింపక మానదు — అహం రాజ్యమేలుతున్నప్పటికీ, అవమానం సంభవించినప్పటికీ, అయోగ్యత యేర్పడినప్పటికీ, విధేయతతో మెలగాలి.

మే 16, 1960

శ్రీమాత

సత్ ప్రేమ్‌తో శ్రీమాత సంభాషణలు (మదర్ ఇండియా ఆగష్టు 2012)

అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి

దైవం

ఆవరించినది అధోలోకాలనైనా,
ఆసీనుడవు ఊర్ధ్వలోకాలనే.
దొరవు పండితులకు, పాలకులకు, పనివారలకంతా
ఐనా సేవకుడవు దివ్యభవ్య ప్రేమకు.

ఖిన్నుల గానీయవు క్రిమికీటకాదులను సైతం,
మన్నించక మానవు మట్టిపెడ్డనైనా,
ఆ నమ్రత, ఆ అణకువ అవగాహన నిచ్చింది
మా దైవానివి నీవేనని.

(SABCL Vol. 5 & CWSA 2, p. 218)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: జానకి

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి ఆవశ్యకమైన నియమాలు

ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో దైవం యెడల విధేయత కలిగి వుండటమనేది తప్పనిసరి నిబంధన. ఆధ్యాత్మికపరంగా అహంకారం, గర్వం లేదా నిర్లిప్తత, స్వాభిమానం — ఇవి మనిషిని నిమ్నస్థితికి దిగజారుస్తాయి. అయితే దైవం యందు విశ్వాసం, తన ఆధ్యాత్మిక గమ్యంపై నమ్మకం (అనగా నా హృదయం, నా ఆత్మ దైవం కోసం తపన చెందినంతకాలం ఏదో ఒక రోజు తప్పక ఆయనను చేరుకుంటాను.) ఇవి ఆధ్యాత్మికమార్గంలో పొందే ఒడిదుడుకుల విషయంలో అత్యంత అవసరం. ప్రత్యేకించి దైవం అంతటా ఉన్నాడు కనుక ఇతరుల పట్ల వ్యతిరేకతకు తావుండరాదు.

*

బహుశా ఆధ్యాత్మిక విధేయత అనేది, ఇంకా చేయవలసినదానితో పోల్చినపుడు ఇంతవరకు చేసినది చాలా తక్కువ అనేది తెలిసికొనుట. అంతేకాక దైవానుగ్రహం లేనిదే ఏమీ జరుగదు, అనే అవగాహన కూడా ఏర్పడుట.

*

విధేయత అనేది ప్రాథమిక అవసరం, ఎందుకనగా అహంకారం మరియు గర్వంతో ఎవరూ పరమోన్నతస్థాయిని చేరుకోలేరు.

*

అంతరంగంలో ఆధ్యాత్మిక విధేయత అనేది తప్పనిసరి. అది బాహ్యంలో మాత్రమే ఉండటం అంతగా అభిలషణీయం కాదు (గర్వం మరియు అహంకారం, నిర్లిప్తత ఇతరులతో వ్యవహరించే సందర్భాలలో వదల వీలుకాదేమో) కాని తరచుగా అది అహాన్ని పెంచుతుంది, ఒక స్వాభావిక పద్ధతిగా మారుతుంది. అయితే కొంతకాలం తరువాత నిష్ప్రయోజనమౌతుంది.

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: బాషా

నాలుగు చిన్న కథలు

కాయ్ కాస్ అనే పర్షియా దేశపు రాజు చాలా యుద్ధాలు చేసి గెలుపొందాడు. అతను తన శత్రువులను కొల్లగొట్టి గొప్ప ధనవంతుడయ్యాడు. ఆ ధనంతో ఎల్‌బర్జ్ అనే కొండలలో రెండు రాజభవనాలను నిర్మించాడు. వాటిలోని గదులన్నింటినీ వెండిబంగారాలతో నింపేసాడు. వాటి మెరుపు సూర్యకాంతికి దీటుగా వుండేది.

ప్రపంచంలో తనను మించిన గొప్పరాజు లేడని కాయ్‌కాస్‌లో అహంకారం, గర్వం నిండిపోయింది.

రాజుకు తనమీద తనకున్న గొప్ప అభిప్రాయాన్ని ఇబ్లీస్ అనే దుష్టాత్మ గమనించి వంచించడానికి కపటోపాయం పన్నింది. అది ఒక రాక్షసునికి సేవకుని వలె మారువేషం వేసి వానితో బహుమానంగా ఒక పూలగుత్తి నిచ్చి పంపింది.

ఆ సేవకుడు కాయ్‌కాస్ ముందున్న నేలను ముద్దాడి రాజు నుద్దేశించి, "ప్రభూ, ప్రపంచంలో నీలాంటి రాజు లేడు. అయినప్పటికీ మీరు జయించవలసిన పైలోకం ఒకటి వుంది. అది సూర్యుడు, చంద్రుడు, గ్రహాలు అనేక రహస్యాలకు మూలమైన స్వర్గలోక సామ్రాజ్యం. పక్షులను అనుసరిస్తూ ఆకాశాన్ని అధిగమించు" అని అన్నాడు.

"కాని రెక్కలు లేకుండా ఆకాశంలోకి ఎలా వెళ్ళాలి?" అని రాజన్నాడు.

అందుకు సేవకుడు "వివేకవంతులైన నీవాళ్ళు నీకుచెప్తారు" అని అన్నాడు.

ఆకాశసీమలలోకి ఎగిరి ఎలా వెళ్ళాలని రాజు తన ఖగోళశాస్త్రజ్ఞులను సంప్రదించాడు. వారు సామాన్య పద్ధతులను సూచించారు. అవి రాజుకు రుచించలేదు. అంతట వారు క్రొత్త తరహా ప్రణాళికను కనుగొన్నారు.

వారు గరుడపక్షి గూటి లోనుంచి నాలుగు గరుడపక్షి పిల్లల్ని తెచ్చి, అవి పెరిగి పెద్దవై బలిష్టంగా తయారయేవరకూ వాటిని పోషించి, శిక్షణ నిచ్చారు. వారు చతుర్భుజాకార చెక్కచట్రంను రూపొందించి దాని నాలుగు మూలలా నాలుగ స్థంభాలను బిగించి, వాటికి మేకమాంసపు ముక్కలను కూడా బిగించారు. ఒక్కొక్క స్థంభానికి ఒక్కొక్క గరుడపక్షిని కట్టారు.

రాజుగారు సింహాసనాన్ని ఆ చెక్కచట్రానికి బిగించి కట్టి, దాని ప్రక్కన ఒక మధిరపాత్రను కూడా ఉంచారు. రాజు దానిపై కూర్చున్నాడు.

ఆ నాలుగు గరుడపక్షులు మాంసపు ముక్కలను పట్టుకునే ప్రయత్నంలో

పైకెగరడం వల్ల చెక్కచట్రం కూడా గాలిలోకి పైకి లేపబడి అక్కడి జనసమూహానికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఆ గరుడపక్షులు పైపైకి ఎగురుతూ చంద్రునికి దగ్గర దగ్గరగా వెళ్తూ అలసటతో వాటి రెక్కలను కదిలించటం ఆపేసాయి. అంతట చెక్క చట్రం, సింహాసనం, మధిరపాత్ర, రాజు ఫెళఫెళమని శబ్దం చేస్తూ చైనాదేశంలోని ఒక అడవి ప్రాంతంలో కూలిపోయాయి. వార్తాహరులు వచ్చి రాజును తిరిగి రాజభవనానికి తీసుకొనిపోయేవరకు, ఆ రాజు ఆ అడవిలో పడి ఉన్నాడు.

రాజు తన మూర్ఖత్వానికి, దురహంకారానికి చింతించి కనువిప్పు కలిగి, తన శక్తికి మించిన ఇటువంటి ప్రయత్నం ఇకపై చేయకూడదని నిర్ణయించుకున్నాడు. అటు పిమ్మట ఆ రాజు ధర్మబద్ధంగా, జనరంజకంగా తన రాజ్యాన్ని పరిపాలించాడు.

ఈ విధంగా ఆ రాజు తన అతిశయాన్ని వదలి నిజాయితీగా ఋజుమార్గాన మెలిగాడు.

*

2

అనేక సంవత్సరాల క్రితం, ఇజ్రాయిల్ దేశానికి గొప్పరాజైన సాల్మన్ గురించి మీరు వినే వుంటారు. అతని కీర్తిప్రతిష్టలు, సార్వభౌమాధికారం గురించి అనేక కథలు బైబిల్లోను, ఇతర పుస్తకాల్లోను చెప్పబడ్డాయి. అతని గురించి ఒక కథను మీకు వినిపిస్తాను.

అతను మహాధనికుడు. జెరూసలెమ్ అనే పట్టణంలో అతనికి వెండి ఇటుకలతో నిర్మించబడిన భవంతి, అందులో దివ్యమైన సింహాసనం అనేక విలువైన బంగారుపాత్రలు ఉండేవి. అలా ఉండటము అతనికి సర్వసామాన్యమైన విషయం. వ్యాపారులు రాజుకు తరచుగా వెండి, బంగారం, ఏనుగుదంతాలు, నెమళ్ళు, కోతులు, అందమైన వస్త్రాభరణాలు, వీరులు ధరించే ఉక్కుకవచాలు, సుగంధద్రవ్యాలు, గుర్రాలు, సంకరజాతి జంతువులు మొదలైన ఖరీదైనవాటిని బహుమతులుగా సమర్పించుకునేవారు. రాజైన సాల్మన్ తన వంశస్తుల స్మృతి కోసం, జాతి కోసం, వారి భగవంతుని గౌరవార్థం, ఒక అద్భుతమైన దేవాలయాన్ని నిర్మించాడు. ఆ దేవాలయ నిర్మాణానికి ముందు, దాని నిర్మాణానికి అవసరమైన కలప అక్కడి పర్వతాల మీది, సిడార్ వృక్షాల రూపాన పెరుగుతూ వున్న సమయంలో, అతనికి ఒక కల

వచ్చింది. ఆ కలలో భగవంతుడు అతనికి కన్పించి "ఏదైనా వరం కోరుకో" అన్నాడు. అంతట సాల్మన్ అన్నాడు "మా తండ్రి డేవిడ్ న్యాయవంతుడు, సత్యసంధుడు. నేనిపుడు మా తండ్రి సింహాసనాన్ని అధిరోహించాను. నేను చేయవలసినది ఎంతో గొప్ప కార్యం, కాని నన్ను నేను చాలా చిన్నపిల్లవానిగా భావిస్తున్నాను. దీనిని ఎలా నిర్వర్తించాలో, నా ఈ ప్రజలను ఎలా పరిపాలించాలో తెలియటం లేదు. కావున నేను జ్ఞానాన్ని పొందాలని నా కోరిక. దాని వలన మంచిచెడుల అవగాహన నాకు వస్తుంది" అని అన్నాడు. దానికి జవాబుగా భగవంతుడు: "నీవు దీర్ఘాయువు కోసం, ఐశ్వర్యం కోసం అడగక, జ్ఞానాన్ని, న్యాయాన్యాయలను గుర్తించగల హృదయాన్ని కోరావు. అంతరదృష్టిలో నిన్ను ఎవరూ అధిగమించకుండా నీకు వివేకాన్ని, దీర్ఘాయువును, ఐశ్వర్యాన్ని ప్రసాదిస్తున్నాను" అన్నాడు.

నీవు గమనించు, రాజు మాటలలో తనను తాను అమాయకమైన చిన్నపిల్లవానినిగా అభివర్ణించుకున్ననూ రాజు యొక్క శక్తిసామర్థ్యాలను మనం తక్కువగా అంచనా వేయగలమా?

ఎంత గొప్పతనం కలిగి ఉన్నా వినయంగా అణకువగా ఉండుటలోనే నిజమైన ఆనందముంది.

*

3

మీకు విజ్ఞానశాస్త్రంలో ప్రపంచ ప్రఖ్యాతిగాంచిన ఐసాక్ న్యూటన్ అనే ఇంగ్లీషు శాస్త్రవేత్త గురించి చెప్తాను.

న్యూటన్ 1642 లో జన్మించి 1727 లో మరణించాడు. అతని సుదీర్ఘ జీవితంలో ప్రకృతిని అధ్యనం చేసాడు. విశ్వశక్తి యొక్క ఆకర్షణ లేదా గురుత్వాకర్షణ శక్తి, సముద్రపు అలల మీద సూర్యచంద్రుల ప్రభావం, తెల్లని సూర్యకాంతి కిరణం ఏడు రకాల రంగులుగా పరావర్తనం చెందడం మొదలైన ప్రకృతి యొక్క అద్భుతాలను, అవి చేసే పనులను అధ్యయనం చేసాడు. అతనికున్న నైపుణ్యాన్ని, వివేచనను చూసి అందరూ అచ్చెరు వొందేవారు. ఒక రోజు ఒకావిడ అతని విజ్ఞానాన్ని, అది నేర్చుకున్న వైనాన్ని గురించి అతనిని అడిగింది. అతడిచ్చిన జవాబు:

"అయ్యో, నేను చాలా చిన్నపిల్లవాడిని. సత్యమనే మహాసముద్రతీరాన గులక రాళ్ళను ఏరుకుంటున్నాను" అని.

సత్యమనే మహాసముద్రమనగా, ప్రకృతి ధర్మాలు. వాటిని ఎంతటి ప్రజ్ఞాశాలురైనా లేశమాత్రం తెలుసుకోలేరు. సముద్రతీరాన గులకరాళ్ళను చిన్నపిల్లవాడు ప్రోగు చేస్తాడు. కాని అతని ఆలోచనకు అందనంతటి విశాలమైనది ఈ సముద్రం! మన అల్పమైన ఆలోచనలతో పోలిస్తే ఎంత అనంత విశాలమైనది ఈ విశ్వం!

న్యూటన్ తనను తాను చిన్నపిల్లవానితో పోల్చుకుంటే మాత్రం మనం అతనిని తక్కువగా అంచనా వేయగలమా? కానే కాదు. అతని వినమ్రతకు మనం అతనిని గౌరవించాలి.

*

4

చాలా సంవత్సరాల క్రితం తన అద్భుతమైన గాత్రంతో అత్యుత్తమ ప్రతిభతో ప్రపంచ ప్రఖ్యాతిగాంచిన గాయని ఉండేవారు. అవిడ ఒక విందుకు హాజరవడం జరిగింది. అచ్చట చక్కటి గాత్రమున్న ఒక చిన్నారి బాలికను పాట పాడమని ఆ విందులో పాల్గొన్నవారు కోరారు. ఒక యుగళగీతాన్ని పాడుటకు ఆ చిన్నారి సిద్ధ మైంది. పాటలో ముఖ్య భాగాన్ని ఆ బాలిక పాడగా, ఆ పాటలో రెండవ భాగాన్ని రెండవ గాయనిగా ఇతరులెవరైనా ఆమెతో కలిసి పాడాలి. రెండవ గాయకురాలిగా చిన్నారి బాలికతో కలసిపాడటం చిన్నతనంగా భావించి ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. అంతట ఆ విందుకు విచ్చేసిన ఆ ప్రఖ్యాత గాయకురాలు తనంత తానుగా బాలి కతో కలసి పాట పాడుటకు ముందుకు వచ్చి "నేను నీతో కలసి పాట పాడనా" అని అడిగింది. ఇద్దరూ కలసి ప్రేక్షకుల ముందు చక్కగా పాట పాడారు. బాలిక స్వరం గంభీరంగా, స్పష్టంగా ఉంది. ఆ ప్రఖ్యాత గాయకురాలి స్వరంతో కలసి తీయగా లయబద్ధంగా ఉంది.

వినయంతో చిన్నారి బాలికకు సహితం సహకరించిన ఆ ప్రఖ్యాత గాయని హృదయం గొప్పది.

శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. త్రివేణి

ఒక ప్రార్థన, ఒక ఉన్నతమైన కర్మ, ఒక మహోన్నతమైన భావన.
మానవశక్తిని ఒక అతీతశక్తితో అనుసంధించగలదు.

శ్రీఅరవిందులు

ప్రార్థన ఎందుకు?

భగవంతుడితో అనుసంధానం కల్గించేది యోగం. అది ఉన్నతోన్నతం, ఆనందదాయకం మరియు అత్యున్నత జీవన సాఫల్యం. మానవపరిధిలో ఇందుకోసం చాలా మార్గాలను కనుగొన్నాము. అది ప్రార్థన, పూజ, ఆరాధన, త్యాగము, ఆలోచన, విశ్వాసము, శాస్త్రము, వేదాంతము మొదలైనవి. మన శక్తికి అతీతమైన మార్గాలు మరి కొన్ని వున్నా, మానవపరిధిలో మనం ఇంకా చాలా అభివృద్ధి చెందవలసి వున్నది. అలా సంపాదించుకున్న పద్ధతులనే మనం యోగం అని వ్యవహరిస్తున్నాము.
(SABCL Vol. 17:2 & CWSA 12:5)

శ్రీఅరవిందులు

తార్కికంగా ఆలోచించేవారు "ప్రార్థించడమెందుకు? ఆకాంక్షించడం ఎందుకు? అడగడం ఎందుకు? భగవంతుడు తాను కోరుకున్నదే చేస్తాడు, తాను సంకల్పించినదే నిర్వర్తిస్తాడు" అని అంటారు. అది సహజమే; అసలు చెప్పవలసిన అవసరమేమున్నది, కాని "ఓ ప్రభూ! సాక్షాత్కరించు" అనే ప్రేరణ సాక్షాత్కారానికి తీవ్ర స్పందన కల్పిస్తుంది.

అలా కానిచో అతడు ఈ జగత్తును ఇప్పుడు ఉన్న విధంగా సృష్టించేవాడు కాదు.

ప్రపంచము తాను మరో మారు యథాతథంగా ఉండాలని ఆకాంక్షించుటలో ఒక ప్రత్యేకమైన శక్తి, ప్రత్యేకమైన ఆనందం, ఒక ప్రత్యేకమైన ప్రతిస్పందన ఉన్నది.

అందువలననే — పాక్షికంగా, అంచెలంచెలుగా — ఒక పరిణామ ప్రక్రియ చోటు చేసుకుంటున్నది.

సర్వదా పరిపూర్ణంగా, శాశ్వతంగా వుండే విశ్వం, సర్వదా అవిరామ పరిపూర్ణతమ ఆవిష్కరించుకుంటున్న విశ్వం, పురోగతి చెందడంలోగల ఆనందాన్ని కోల్పోతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: కె. కవితారెడ్డి

అని, 'నాకది అవసరం' అంటావు. 'నాకది అవసరం కాబట్టి సహజంగా, వెంటనే, నా దగ్గరకది వచ్చి తీరాలి అనుకుని, నాకు కావలసినదాన్ని ఇవ్వడమే ఆ దైవం యొక్క పని' అని అనుకుంటావు.

కాని నిజానికి నీకేం కావాలో నీకు తెలియక, నీవు కోరినది పూర్తిగా సత్యం కాక, ఏదో ఒక భ్రమ మాత్రమే అయి, ఈ వ్యవహారంలో నీ చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం నుండి పొందాలని ఆశించి దైవం వైపు మళ్ళకుండా, ఆయన గురించి ఆలోచించ కుండా, మీ ఇద్దరి మధ్య ఏ విధమైన అనుబంధం ఏర్పరచుకోకుండా, కనీసం ఎంతో కొంత దైవం వైపుకు తిరగాలన్న దృష్టికాని, అతడిని గురించిన ఆలోచన కూడా లేనపుడు, అతడిని నీవు ఏమీ అడగలేదు కాబట్టి, అతడికి నీకేది ఇవ్వాల్సిన కారణం లేదు.

కాని నీవు అతడిని అడిగితే, అతడు దైవం కాబట్టి, నీకేం కావాలో నీకు తెలిసినదాని కన్నా, అతడికి బాగా తెలుసు. అందువల్ల నీకు నిజంగా ఏది అవసరమో అది ఇస్తాడు.

అలా కాకుండా అతడి మీద నీ సంకల్పాన్ని ఆపాదించాలని చూస్తే, నిజానికి అది నీకు ఇప్పుడు అవసరమైంది కాదు అనే జ్ఞానోదయం కలగడానికి, వాస్తవాన్ని చూపడానికి, నీ తప్పు నీకు తెలపడానికి, నీకు అడిగింది నీకిస్తాడు. ఇంక నీవు దైవాన్ని ధిక్కరించడం ప్రారంభిస్తావు – నేను నీ గురించి చెప్పటం లేదు, సామాన్యంగా ఉండే మానవుల తీరుతెన్నుల గురించి మాట్లాడుతున్నాను — "దైవం నాకెందుకు అపకారం చేసేది ఇచ్చాడు?" అని కూడా గొడవ చేస్తావు.

ఈ రెండు విషయాల్లోను కూడా నువు పోట్లాడుతావు. నీ వడిగింది అతడు ఇచ్చినపుడు, అది మంచికన్న చెడుగా, అపాయకరంగా మారితే నీవు ధిక్కరిస్తావు. పోనీ, అతడు ఇవ్వకపోతే కూడా "నేను అతడిని అడిగాను, నా కవసరమని చెప్పాను. కాని అతడునాకు ఇవ్వలేదు" అని నిరసిస్తావు.

ఈ రెండు సందర్భాలలోను నీవు పోట్లాడతావు, అమాయకుడైన దైవం మీద నేరం మోపి అతడిని దోషిగా నిలబెడతావు.

దీని కంతటికి బదులుగా, నువ్వు నీ అంతరంగంలో నిరాడంబరమైన, సహజమైన ఆకాంక్షను పొంది ఉండి, — అంటే అది నీలోని ఒక గాఢ తపనకు, ఒక గాఢ ఆవశ్యకతకు, నీ అస్తిత్వం యొక్క ఎంతో కొంత స్పష్టమైన సత్యంయొక్క భావనకు,

ప్రార్థన — ఫలితము

ప్రశ్న: మధుర మతా! మనకి మార్గదర్శకం అవసరమైనపుడు, లేదా ఏదైనా తెలుసుకోవాలనుకున్నపుడు లేదా మరో సందర్భంలోనో, మనం దైవం నించి మనకు కావలసినదాన్ని ఎలా పొందగలం?

సమాధానం: దైవాన్ని నీవు అడగడం ద్వారా పొందవచ్చు. నీవు అతడిని అడగనపుడు ఎలా పొందగలవు?

నీవు దైవం మీద ధ్యాస ఉంచి, సంపూర్ణ విశ్వాసంతో అడిగినపుడు నీకు కావలసినది నీవు పొందగలవు — అయితే అది నీవు కావాలని ఊహించినది కాకపోవచ్చు. కాని నీకు వాస్తవంగా కావలసినది దొరుకుతుంది. అయితె దాని కోసం నీవు అతడిని అడగాలి.

ఆ ప్రయోగాన్ని నీవు నిజాయితీగా చేయాలి, నీవు నీ రకరకాల బాహ్య పద్ధతుల ద్వారా ప్రయత్నించి, దైవాన్ని అడక్కుండా ఉండి, దైవం నీకు ఇవ్వాలని ఆశించకూడదు. నీకు ఎవరి దగ్గరనించైనా ఏదైనా కావాలని అనుకున్నపుడు దాని కోసం వారిని అడుగుతావు కదా. అడగవూ? మరి దైవం మాత్రం అడక్కుండా నీకు కోరినది ఇవ్వాలని ఆశిస్తావెందుకు?

సామాన్య చైతన్యంలో ఈ కదలిక దానికి వ్యతిరేకంగా ఉంటుంది. నీవేదో ఊహించుకుని, నాకది కావాలి, నాకీ అనుబంధం కావాలి, నాకీ ఆత్మీయత కావాలి, నాకీ జ్ఞానం కావాలి... ఇలాంటివి ఎన్నో... నాకు దైవం ఇచ్చితీరాలి అనుకుంటావు. లేకపోతే అతడు దైవమే కాదు అనుకుంటావు. చెప్పాలంటె ఇది సమస్యని పూర్తిగా తల్లక్రిందులు చేయడమే.

ప్రప్రథమంగా నీవు, 'ఇది నాక్కావాలి, ఇది నా కవసరం' అని చెప్తావు. కాని అది నిజంగా నీకు కావాలో, లేదా అది ఏదో ఒక అస్పష్టభావమో, లేదా ఒక కోరికనో లేదా ఒక పూర్తి అజ్ఞానంతో కూడిన కదలికనో కాదో నీకు తెలియదు. అందువల్ల గుర్తించవలసిన మొదటి విషయం: నీకు నిజంగా ఏం కావాలో, దాని గురించి నీకు ఏమి తెలియదని.

రెండవ విషయం: 'నాకిది కావాలి' అని నీవు దైవం మీద నీ సంకల్పాన్ని కచ్చితంగా ఆపాదించడం. కనీసం నీవు అతడిని అడక్కుండా, 'నా కిది ఇవ్వాలి'

అని, 'నాకది అవసరం' అంటావు. 'నాకది అవసరం కాబట్టి సహజంగా, వెంటనే, నా దగ్గరకది వచ్చి తీరాలి అనుకుని, నాకు కావలసినదాన్ని ఇవ్వడమే ఆ దైవం యొక్క పని' అని అనుకుంటావు.

కాని నిజానికి నీకేం కావాలో నీకు తెలియక, నీవు కోరినది పూర్తిగా సత్యం కాక, ఏదో ఒక భ్రమ మాత్రమే అయి, ఈ వ్యవహారంలో నీ చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం నుండి పొందాలని ఆశించి దైవం వైపు మళ్ళకుండా, ఆయన గురించి ఆలోచించ కుండా, మీ ఇద్దరి మధ్య ఏ విధమైన అనుబంధం ఏర్పరచుకోకుండా, కనీసం ఎంతో కొంత దైవం వైపుకు తిరగాలన్న దృష్టికాని, అతడిని గురించిన ఆలోచన కూడా లేనపుడు, అతడిని నీవు ఏమీ అడగలేదు కాబట్టి, అతడికి నీకేది ఇవ్వాల్సిన కారణం లేదు.

కాని నీవు అతడిని అడిగితే, అతడు దైవం కాబట్టి, నీకేం కావాలో నీకు తెలిసినదాని కన్నా, అతడికి బాగా తెలుసు. అందువల్ల నీకు నిజంగా ఏది అవసరమో అది ఇస్తాడు.

అలా కాకుండా అతడి మీద నీ సంకల్పాన్ని ఆపాదించాలని చూస్తే, నిజానికి అది నీకు ఇప్పుడు అవసరమైంది కాదు అనే జ్ఞానోదయం కలగడానికి, వాస్తవాన్ని చూపడానికి, నీ తప్పు నీకు తెలపడానికి, నీకు అడిగింది నీకిస్తాడు. ఇంక నీవు దైవాన్ని ధిక్కరించడం ప్రారంభిస్తావు – నేను నీ గురించి చెప్పటం లేదు, సామాన్యంగా ఉండే మానవుల తీరుతెన్నుల గురించి మాట్లాడుతున్నాను – "దైవం నాకెందుకు అపకారం చేసేది ఇచ్చాడు?" అని కూడా గొడవ చేస్తావు.

ఈ రెండు విషయాల్లోను కూడా నువు పోట్లాడుతావు. నీ వడిగింది అతడు ఇచ్చినపుడు, అది మంచికన్న చెడుగా, అపాయకరంగా మారితే నీవు ధిక్కరిస్తావు. పోనీ, అతడు ఇవ్వకపోతే కూడా "నేను అతడిని అడిగాను, నా కవసరమని చెప్పాను. కాని అతడునాకు ఇవ్వలేదు" అని నిరసిస్తావు.

ఈ రెండు సందర్భాలలోను నీవు పోట్లాడతావు, అమాయకుడైన దైవం మీద నేరం మోపి అతడిని దోషిగా నిలబెడతావు.

దీని కంతటికి బదులుగా, నువ్వు నీ అంతరంగంలో నిరాడంబరమైన, సహజమైన ఆకాంక్షను పొంది ఉండి, – అంటే అది నీలోని ఒక గాఢ తపనకు, ఒక గాఢ ఆవశ్యకతకు, నీ అస్తిత్వం యొక్క ఎంతో కొంత స్పష్టమైన సత్యంయొక్క భావనకు,

నీ లోతైన అస్తిత్వమూలం యొక్క కేంద్రస్థానంలో నిజ ఉన్నత సద్భావంగా అది ఉన్నపుడు — ఈ మన కోర్కెలన్నింటికి పరిష్కారంగా... అన్నింటిని కలబోసిన ఒక గాఢ అవ శ్యకత నీలో ఏర్పడి, దాన్ని సాక్షాత్కారింప చేసుకోవాలన్న ఆకాంక్ష నీలో బలంగా ఉన్నప్పుడు, ఇంక నీవు దైవంతో నీ వ్యక్తిగతమైన కోరికల గురించి, అవసరాల గురించి ప్రస్తావించవు. నీకేది అవసరమో దానిని ప్రసాదించమని, నీ అస్తిత్వం సత్యం వైపు నడిపించమని వేడుకుంటావు. ప్రభూ! ఏదైతె నీ సర్వోత్కృష్ట జ్ఞానంతో నాకు అవసరంగా దర్శిస్తున్నావో దాన్నే ప్రసాదించమని నివేదన చేస్తావు.

అప్పుడు నీవు పొరపడలేదని స్పష్టంగా అనుకోగలవు. అతడు నీకు ఏది హాని కల్గిస్తుందో దాన్ని నీ కివ్వడు అని.

మరొక అడుగు ఉంది, అది మరింత ఉన్నతమైనది, కాని అది ప్రారంభించడం కొంచెం కష్టం.

ఆ మొదట మార్గం నిజానికి చాలా నిజమైనది, వాస్తవమైనది, అంటే దైవాన్ని 'నా కిది కావాలి, అది కావాలి' అని అడగడం కంటె మంచిమార్గం.

నిజానికి చాలా తక్కువమందికి మాత్రమే వారికి నిజంగా ఏం కావాలో తెలుసు – చాలా తక్కువమందికి మాత్రమె తెలుసు. ఈ విషయాన్ని నిరూపించడానికి మనుషులు ఏ విధంగా నిరంతరం వారి కోరికల వెంట పరిగెడతారో చూస్తె తెలుస్తుంది. వారి శ్రమంతా ఆ కోరిక తీర్చుకుందుకు ఖర్చు పెడతారు. ఆ తరువాత ప్రతిసారి వారి కోరిక తీరిపోగానె అసంతృప్తి చెందుతారు. ఆ తరువాత మరో కోరిక వెంట పడతారు.

ఎంతో కాలం వాటి వెంటపడి, ఎన్నో తప్పులు చేసి చాలా బాధపడి, నిరాశచెందిన తరువాత కొందరు కొంచెం ఎదగడం ప్రారంభించి, కాస్త తెలివి తెచ్చుకున్నాక, అప్పుడు ఆలోచన చేస్తారు. అసలు ఈ చక్రంలోంచి బయటపడగలమా, ఈ స్వీయ అజ్ఞానంలోంచి బయటపడే దారి ఉందా అని.

అప్పుడు, సరిగ్గా ఆ క్షణంలో (శ్రీమాత చేతులు చాచి చూపుతారు) సర్వాన్ని అతడి చేతుల్లో పెట్టి: "నేను తయారుగా ఉన్నాను. నన్ను ఆ సత్యపథం వైపు నడి పించమని వేడుకొంటాను". అప్పటినించి సర్వం సవ్యంగా సాగడం ప్రారంభమౌతుంది.

*

ఎవరికైనా, ఏమాత్రమైనా నిజమైన జ్ఞానం లేకపోయినా కూడా, దివ్యకృప మీద

విశ్వాసం, అంటే, ఈ విశ్వంలో దివ్యకృప అన్నది ఉంది, అది మన ప్రార్థనలకు, ఆకాంక్షలకు, మన ఆవాహనకు బదులిస్తుంది అని భావించినపుడు, మనం మానసికంగా దాన్ని సూత్రబద్ధం చేసి, ఆ దివ్యకృపకి సమర్పించినపుడు, మనం ధృడంగా విశ్వసించినపుడు, దాని జోక్యాన్ని అర్థించినపుడు, అది తప్పక సహాయపడుతుందన్న విశ్వాసం ఉన్నపుడు, అప్పుడు వారు నిజంగా దైవసహాయాన్ని పొందడంలో సఫలీకృతులు కాగలిగే అవకాశం ఉంది.

ప్రయత్నించు, తప్పక ఫలితం నీవే చూస్తావు.

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! దైవకృప కోసం, ఆ జోక్యం కోసం నిజాయితీగా ప్రార్థించినపుడు, వారు ఒక ప్రత్యేకమైన ఫలితం కోసం ఎదురు చూస్తారు కదా?

సమా: క్షమించాలి, అది ప్రార్థించేవారి గుణంపై ఆధారపడి ఉంటుంది. వారి ప్రార్థన యొక్క స్వభావం మీద ఆధారపడుతుంది. ఎవరైనా సహజంగా దివ్యకృపని ఆవాహన చేసినపుడు, తన్ను తాను ఆ కృప చేతుల్లో పెట్టినపుడు, అతడు ఓ ప్రత్యేకమైన ఫలితాన్ని ఆశించడు. ఒక ప్రత్యేకమైన ఫలితం ఆశించినపుడు, వారి ప్రార్థనను ఒక నిబద్ధమైన రీతిలో సూత్రీకరించాలి. అయితె నీవు ప్రత్యేకంగా ఏదీ ఆశించకుండా, గొప్ప ఆకాంక్షతో ఆ దివ్యకృపని ఆవాహన చేస్తూ ప్రార్థించినపుడు, అప్పుడు ఆ దివ్యకృపే నీకు కావలసినదానిని ఎన్నుకుంటుంది. అప్పుడు నీ ప్రమేయం ఉండదు.

ప్రశ్న: అదే మంచిది, అంతే కదా?

సమా: ఆ! అది మరొక విషయం.

ఎందుకంటె అది బహుశ నాణ్యతలో మరి కొంచెం ఉన్నతమైనది. ఏదైనా ప్రత్యేకంగా దేనినైనా కావాలనుకున్నపుడు, దాన్ని సరైన మాటల్లో పొందుపరచడం అభిలషణీయం.

అయితే సంపూర్ణ సమర్పణాభావంతో తన్ను తాను సంపూర్ణంగా సమర్పించుకున్నపుడు, ఆ కృపకి తన్ను తాను అర్పించుకుని, ఏది మంచిదో ఆ కృపే నిర్ణయిస్తుందని విశ్వసించినపుడు అది యోగ్యమైనదే. కాని అప్పుడు ఫలితం ఏదైనా ప్రశ్నించకూడదు. "అయ్యో! నాకది ఇస్తావనుకున్నాను, ఈ విధంగా చేశావు" అని అనకూడదు. అయితె నిజంగా ఏదైనా పొందాలని అనుకున్నపుడు, నిజాయితీగ, నిరాడంబరంగా మనం భావించిన సజీవచిత్రాన్ని స్పష్టంగా వ్యక్తం చేయడమే మంచిది. ఆ తరువాత అది జరగడం, జరక్కపోవడం అన్నది దివ్యకృప యొక్క

ఇష్టం. అంతేకాని అక్కడ మనం చేయగలిగినది ఏదీ లేదు. ఫలితం ఏదైనా, కావలసినది స్పష్టమైన మాటల్లో వ్యక్తపరిచామన్న తృప్తి ఉంటుంది. అది హానికరం కాదు, అందులో తప్పేమీ లేదు.

ఎప్పుడది చెడుగా మారుతుందంటే, మన అభ్యర్థనను దివ్యకృప ఆమోదించనపుడు ఆ కారణంగా ఆ దివ్యకృప మీద మన ప్రతీకారం ప్రకటించితే, అది సహజంగా చెడుగా పరిణమిస్తుంది. అప్పుడే, ఆ క్షణంలో మనం మనకున్న కోరికను గురించి అర్థం చేసుకోవాలి, లేదా ఆకాంక్ష దేనికో గ్రహించుకోవాలి. మనకి బహుశ దాని గురించి సరైన అవగాహన లేదేమో, మనకి ఏది మంచిదో, ఏది కావాలో అన్నదాని గురించిన జ్ఞానం లేదేమో — అని వివేచన చేయాలి. ఆ క్షణంలోనే మనం వివేకంతో, నిరాడంబరంగా, "సరే, నీ సంకల్పమే నెరవేరనీ" అని అనాలి. అలా కాకుండా నీ లోపల దేని గురించో యోచన, నీ అంతరంగంలో దాని పట్ల ఇష్టం ఉన్నపుడు, నీవు కోరినదాన్ని సరైన మాటల్లో పెట్టడం వల్ల ఏ హానీ లేదు. అది చాల సహజమైన కదలిక.

ఉదాహరణకి ఎవరైనా ఓ తెలివితక్కువ పనిచేసినపుడు, అతడు నిజంగా, నిజాయితీగా మళ్ళీ ఆ తప్పు చేయకూడదని భావించినపుడు, దాని గురించి అడగడంలో, వేడుకోవడంలో ఏ హాని లేదు. నిజానికి ఆంతరంగికమైన నిజాయితీతో ప్రార్థించినపుడు, అది నెరవేరడానికి గొప్ప అవకాశం ఉంది.

దైవం ఎప్పుడు నీకు వ్యతిరేకంగా ఉండడానికి ఇష్టపడతాడని భావించకూడదు. అతడు ఆ విధంగా చేయాలని అసలు కోరడు. నీకేది మంచిదో అది అతడికి నీకన్న బాగా తెలుసు. అత్యంత తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లోనె నీ ఆకాంక్షని వ్యతిరేకిస్తాడు. లేకపోతె నువ్వేం కోరినా అతడు వెంటనె ప్రసాదిస్తాడు.

శ్రీమాత

అనువాదం: డి సత్యవాణి

ప్రార్థన — కచ్చితమైన అభిప్రాయం

తగినంత చిత్తశుద్ధితో కూడిన ఆకాంక్ష, తగినంత తీవ్రతతో చేసే ప్రార్థన, మనిషికి భగవత్సాక్షాత్కార మార్గం తెరుచుకోవడానికి సరిపోవని ఎవరు చెప్పారు?

అంటే దీనర్థం అదంతా సాధ్యమేనని.

ప్రస్తుతం మనిషి తగినంత ఆకాంక్ష కలిగి వుండాలి. తగినంత ఏకాగ్రతతో ప్రార్థన చేయాలి. అయితే అది మనిషి స్వభావంలోనే వుంది. మనిషి స్వభావానికి భగవత్కటాక్ష ప్రసాదిత అత్యద్భుత వరాలలో ఇది ఒకటి. కానీ చిక్కంతా దానిని తెలుసుకుని సరియైన విధంగా ఉపయోగించుకోవడంలోనే వుంది.

అందువలన అర్థమయ్యేదేమిటంటె, అడుగడుగునా అడ్డుపడే కేవలం సూత్రబద్ధమైన నియతివాదాలు పట్టించుకోకుండా వాటిని అధిగమించి, అత్యున్నత చైతన్యశిఖరాన్ని ఎలా చేరాలో తెలుసుకోగలిగితే, ఏ విషయాలైతే సమగ్రంగా నిర్ధారించబడ్డాయో వాటిని మార్చవచ్చు. దీనిని ఏ పేరున పిలిచినా, అది ఒక సమగ్ర నిర్ణయంతో సంపూర్ణ స్వేచ్ఛ సమన్వయం చెందుట.

మిమ్మల్ని మీరు దాని నుండి బయటకి ఎలాగైనా లాక్కోవచ్చు. కానీ అది అలాగే వుంటుంది.

'సమగ్ర నిర్ణయం' అన్నా 'స్వేచ్ఛ' అని అన్నా, అవి కేవలం పదాలు మాత్రమే. అదంతా మిక్కిలి అసంపూర్ణమైనది, సందిగ్ధమైనది. మీలోను, మీ చుట్టూనేగాక అన్ని చోట్లా నున్న వాస్తవికతకు సంబంధించినంత వరకు అది చాలా పేలవమైన వర్ణన. ఈ ప్రపంచమేమిటో అర్థం చేసుకోడం ప్రారంభించగలగాలంటే మీ మానసిక సిద్ధాంతాల నుంచి మీరు బయటపడగలగాలి. లేకపోతే మీరెప్పటికీ ఏదీ అర్థం చేసుకోలేరు.

నిజం చెప్పాలంటే, ఒక్క క్షణం, కేవలం ఒక చిన్న క్షణం ఈ శుద్ధమైన చిత్త శుద్ధితో కూడిన ఆకాంక్ష యొక్క లేదా అత్యంత ఏకాగ్రతతో చేసిన ప్రార్థనలో జీవించితే గంటల కొద్దీ చేసిన ధ్యానం కంటె ఎక్కువని తెలుసుకోగలరు.

ప్రశ్న: మనం కర్మ సంకెళ్ళతో బంధించబడి వున్నామని మీరు చెప్పేరు. అయినా కొన్నిసార్లు భగవత్కృప పనిచేసినప్పుడు, అది కర్మసిద్ధాంతాన్ని నిరాకరించినట్లు కాదా?

సమా: పూర్తిగా. భగవత్కృప కర్మసిద్ధాంతానికి పూర్తి విరుద్ధం. మీకు తెలుసా, అది కర్మబంధాన్ని ఎండలో పెట్టిన వెన్నలా పూర్తిగా కరిగించేస్తుంది. మీరు చిత్తశుద్ధితో నైనా లేదా కావలసినంత శ్రద్ధతో కూడి చేసినా, మీలోకి అన్నిటినీ మార్చగల శక్తి ఏదైతే వుందో దానిని తెచ్చుకోగలరు. అత్యంత పరిమితమయిన అతి చిన్నదైన ఒక వుదాహరణ — అయితే అది మీరు విషయాన్ని క్షుణ్ణంగా అర్థం చేసుకోగలిగేటట్టు చేస్తుంది — ఒక రాయి ఎంతో యాంత్రికంగా పైనించి క్రింద పడుతుంది. వదులైపోయిన ఒక పెంకులాగా పడుతుందనుకుందాం. అది వదులైతే పడుతుంది కదా! అక్కడ, ఉదాహరణకి, ఒక ప్రాణికమైన లేక మానసికమైన సమగ్ర నిర్ణయంతో, దారంటపోయే ఒక వ్యక్తి అది పడకూడదనుకుని, తన చేతిని అడ్డం పెడితే, అది అతని చేతిమీద పడుతుంది, కాని నేలమీద పడదు. అంటే అతను ఆ రాయి లేదా పెంకు పడవలసిన లక్ష్యస్థానాన్ని మార్చాడు. మరొక నిర్ణయం మధ్యన చోటుచేసుకుంది. రాయి ఎవరో ఒకరి తలమీద పడే బదులు చేతిమీద పడ్డది. అదెవర్నీ చంపలేదు. ఇది ఇంకొక స్థాయి నుండి కలిగిన జోక్యం — ఒక చైతన్యవంతమైన సంకల్పం నుండి మరొక అంతకంటె తక్కువ స్థాయిలో వున్న నిశ్చైతన్య యాంత్రికతలోకి ప్రవేశించినది.

నేనిప్పుడు చెప్పినట్టు, ఇందుకు తరుణోపాయం తగినంత చిత్తశుద్ధితో కూడి, ఆకాంక్ష లేదా తగినంత ఏకాగ్రతతో చేసే ప్రార్థన, 'లేదా' అని అన్నాను కాని అది 'లేదా' అని అనుకోను. కొందరు ఒకటి మంచిదనుకుంటే మరికొందరు ఇంకొకటి మంచిదనుకుంటారు. కాని రెండింటిలోను మహత్తరమైన శక్తి వుంది. మీరు తెలుకోవలసిందల్లా దానినెలా సరిగ్గా వుపయోగించుకోవాలన్నదే.

రెండింటిలోనూ ఏదో గొప్ప సౌందర్యం వుంది. దాని గురించి ఎప్పుడో ఒకనాడు మీకు చెప్తాను. ఆకాంక్షలో ఏముందో, ప్రార్థనలో ఏముందో, ఎందుకు రెండూ అందమైనవో చెప్తాను. కొంతమంది ప్రార్థన చెయ్యడాని కిష్టపడరు. వాళ్ళు వారి హృదయపు లోతుల్లోకి వెళ్ళినట్టయితే అది గర్వం అని గుర్తించగలుగుతారు. అది అంతకంటె అల్పమైన ఆడంబరం అని కూడా తెలుస్తుంది. ఆ తరువాత, ఆకాంక్ష లేనివారి విషయాని కొద్దాం. వాళ్ళు ప్రయత్నిస్తారు. కాని ఆకాంక్షించలేకపోతారు. ఎందుకంటె వాళ్లకి ప్రగాఢమైన సంకల్ప జ్వాల లేనందువలన. అందుకు కారణం, వినమ్రత అనే జ్వాల వారిలో లోపించినందు వలన.

రెండూ అవసరమే. అత్యధికమైన నమ్రత వుండాలి. అలాగే, మనిషి కర్మను మార్చగలిగే దృఢసంకల్పం వుండాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

ప్రార్థనకు, ఆకాంక్షకు మధ్య వ్యత్యాసం

ప్రశ్న: ప్రార్థనకు, ఆకాంక్షకు మధ్య వ్యత్యాసం ఏమిటి?

సమా: చాలా విధాలైన ప్రార్థనలున్నాయి.

పూర్తిగా యాంత్రికమై, భౌతికపరమైన ప్రార్థన, నేర్వబడిన మాటలతో కూర్చబడి., యాంత్రికంగా పునశ్చరణ గావించే ఒక ప్రార్థన ఉంది. అది ఏమంత ప్రాధాన్యమయింది కాదు. దానికి ఒకే ఒక్క ఫలితం ఉంటుంది. ప్రార్థన చేసేవారిని అది ప్రశాంతపరుస్తుంది, ఎందువల్లనంటే ఒక ప్రార్థన పలుమార్లు ఉచ్చరించబడడం మూలంగా, ఆ పదాలు నీకు నిశ్చలత నివ్వటంతో పరిసమాప్తమౌతాయి.

తటాలున తనకు తానుగా పదాలతో రూపుదిద్దుకుని పెల్లుబికి వచ్చే ప్రార్థన, ఒక వ్యక్తి తాను అడగదలచుకున్నదానిని కచ్చితంగా వ్యక్తపరచేది: ఫలానాది ఇదో అదో కావాలని చేసే ప్రార్థన, ఏదో ఒకదాని కోసం లేక మరిదేని కోసమో చేసే ప్రార్థన; ఒకరి కోసం గాని, ఒక పరిస్థితి కోసంగాని, తన కోసం గాని చేసే ప్రార్థన.

ఆకాంక్ష, ప్రార్థన కలిసే చోటుంది, ఎలాగంటే కొన్ని ప్రార్థనలు అనుభవపూర్వకమైనవి. తటాలున తమకు తాముగా రూపుదిద్దుకునేవి; ఇవి అంతరంగ అస్తిత్వంలో అప్పటికే తయారుగా ఉన్నవన్నీ ఒక ప్రగాఢ అనుభవాన్ని వ్యక్తీకరించేవిగా పైకి పెల్లుబికి వస్తాయి. అవి ఆ అనుభవానికి కృతజ్ఞతలు తెలియజేయటానికో లేక దానిని ఆగకుండా కొనసాగించమని అడగటానికో లేక దాని విశదీకరణ కోసం కూడా కావచ్చు; అది అకాంక్షకు పూర్తిగా దగ్గరదేనని అనుకోవచ్చు. కాని ఆకాంక్ష పదాల కూర్పుతోనే ఉండవలసిన ఆవశ్యకత ఏమీ లేదు, లేక అది పదాలకూర్పు అయినప్పటికీ, చాలా మటుకు ఆవాహనాపరమైనదే అవుతుంది. నీ ఆకాంక్ష ఒక స్థితిని కోరుతున్నదనుకో; ఉదాహరణకు, నీ ఆదర్శానికి అనుగుణంగా లేనిదేదో నీలో ఉన్నదని, అది

అంధకారయుతమై, అజ్ఞానావృతమై యున్నదని నీవు కనుగొన్నప్పుడు, బహుశా అది దుష్ట-బుద్ధి కావచ్చు, నీవు సాక్షాత్కరింప జేసుకోవాలనుకున్నదానికి సామరస్యతలో లేనిదేదో అయి వుండవచ్చు; అప్పుడది పదాల కూర్పును కలిగి ఉండదు; అది పైకి ఎగదన్నే అగ్నిజ్వాలను పోలి ఉంటుంది, ఒక సజీవానుభవాన్ని, అది విస్తృతమై, పెద్దదై, ఇంకా ఇంకా స్పష్టతతో, కచ్చితంగా ఉండటానికై అడుగుతూ దానిని నివేదించడంగా ఉంటుంది. అదంతా తర్వాత ఆ వ్యక్తి ఆ అనుభవాన్ని గుర్తుచేసుకోవటానికి ప్రయత్నించి, దానిని వ్రాసుకుని పదాలలో పొందుపరచవచ్చు. కాని ఆకాంక్ష ఎల్లప్పుడు అగ్నిజ్వాలవలె పైగి ఎగదన్ని, చాలా ఎత్తుకు ఎగబాకి, తాను ఏమి కోరదలచుకున్నాడో లేక ఏమి చేయదలచుకున్నాడో లేక తనకు ఏమి కావాలనుకుంటున్నాడో అనే దానిని తనలో కలిగి ఉంటుంది. నేను 'కోరుకోవటం' అనే మాటను వాడాను, కాని ఇక్కడ నిజానికి 'ఆకాంక్షించటం' అనే మాటను వాడాలి, ఎందువల్లనంటే దానికి కోరుకునేదానికుండే లక్షణంకాని లేదా రూపంగాని ఉండదు.

అది నిజంగా ఇచ్ఛను పరిశుద్ధపరచే అగ్నిజ్వాల, దాని కేంద్రంలో అది ఏ సాక్షాత్కారాన్ని అడగదల్చుకుందో దానిని కలిగి ఉంటుంది.

ఉదాహరణకు, నీవు చేసినదానికి పశ్చాత్తాపం పొందటమో, ఒకవేళ దాని పర్యవసానాలు సంతోషాన్ని కలిగించకుండా అన్నింటినీ కలవరపరచేవిగా ఉండటమో, చాలామంది దానికి గురికావటమో జరిగి, ఇతరుల ప్రతిక్రియలు నీకు తెలియకపోయినప్పటికీ, నీకు నీవుగా చేసినదంతా మంచిగా మారగలందులకై ఆశిస్తూ, ఒకవేళ అందులో పొరపాటుంటే, అది అవగతమవాలని, అది ఎటువంటి పొరపాటైనా, ఇంకా గొప్ప పురోభివృద్ధికి నీకు బహుశా ఇది ఒక సదవకాశం అవాలని, దైవం దిశగా ఒక నవ్యారోహణగా, భవిష్యత్తులో నీవు మరింత స్పష్టంగా, సత్యంగా, తీవ్రతతో ఉండాలని కోరుకునేదాని కంతటికి భవిష్యత్తులో ద్వారాలు తెరవాలని అనుకుంటే; ఆ విధంగా అదంతా ఇక్కడ (హృదయం వైపు చూపిస్తూ) కూడుకుని ఒక శక్తిగా కేంద్రీకృతం కాగా, అప్పుడది ఉబికి ఉప్పొంగి, పైకి ఒక గొప్ప కదలికతో ఆరోహించి, ఒక్కొక్కప్పుడు ఏ రూపకల్పనకు సంబంధించిన నీడ కూడా లేకుండా, మాటలు లేకుండా, వ్యక్తీకరణ అనేది లేకుండా ఉవ్వెత్తున లేచే అగ్నిజ్వాలను పోలి ఉంటుంది.

చెప్పాలంటే, అదే నిజమైన ఆకాంక్ష. ఒక వ్యక్తి ఆ స్థితిలో ఉండి, నిరంతర

పురోభివృద్ధితో పాటు, దివ్యేచ్ఛ మనల నుంచి ఆశించేదానికి ఇంకా ఎక్కువ సత్యంగా, ఇంకా ఎక్కువ సంపూర్ణ సామరస్యతతో ఉండాలని కోరుకుంటే, అటువంటిది ప్రతిరోజూ వందల వేలసార్లు సంభవించవచ్చు.

ప్రార్థన అనేది చాలా చాలా ఎక్కువగా బాహ్యంలోని విషయం, సర్వసాధారణంగా ఒక వాస్తవిక విషయానికి కచ్చితంగా సంబంధించినది అయివుంటుంది. ఎల్లప్పుడూ అది పదాలతో రూపొందించబడుతూ ఉంటుంది. ఎందువల్లనంటే, ఆ విధంగా సూత్రీకరించబడినప్పుడే అది ప్రార్థన అవుతుంది. ఒకరికి ఆకాంక్ష వుండవచ్చు, దానిని ప్రార్థనగా రూపొందించవచ్చు, కాని ఆకాంక్ష అన్ని విధాలా ప్రార్థనను మించి పోతుంది. అది దైవానికి చాలా దగ్గరగా, తనను తాను మరచిపోవడం మూలంగా ఇంకా ఎక్కువ దగ్గరగా ఉంటుంది. ఆ వ్యక్తి ఏమి కోరుకుంటున్నాడో లేక చేయదలచుకున్నాడో, దైవానికి సర్వం అర్పించటానికి ఏమి చేయాలని కోరుకుంటున్నాడో అందులోనే సజీవమై ఉంటుంది. నీవు ఏదైనా అడగటానికి ప్రార్థన చేయవచ్చు, దైవం నీకు ఒసగినదానికి కృతజ్ఞతలు తెలుపటానికి కూడా ప్రార్థన చేయవచ్చు. అది చాలా చాలా గొప్ప ప్రార్థన: దానిని కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా ధన్యవాదాలు సమర్పించటం అంటారు. దేవుడు నీ మీద చూపించిన కరుణకు నీ కృతజ్ఞతను వెల్లడించడానికీ, అతడు నీకు చేసినదానికీ, నీవు ఆయనలో దర్శించినదానికీ, నీవు ఆయనను స్తుతించి నివేదించదల్చుకున్నదానిని ప్రార్థన చేయవచ్చు. ఇదంతా ప్రార్థనారూపాన్ని సంతరించుకుంటుంది. ఇది నిరాపేక్షణీయంగా ఉన్నతోన్నతమైన ప్రార్థన, ఎందువల్లనంటే అది తన మీద తాను ప్రత్యేకించి ఎటువంటి చింతనూ లేకుండా చేసేది. అది అహంభావంతో కూడిన స్వార్థపూరితమైన ప్రార్థన కాదు.

కచ్చితంగా ఒక వ్యక్తి తనలోని అన్ని క్షేత్రాలలోను ఆకాంక్షను కలిగివుండవచ్చు. అయినప్పిటికీ, ఆకాంక్ష అసలైన కేంద్రం మటుకు చైత్య అస్తిత్వంలోనే ఉంటుంది, కాని ప్రార్థన విషయంలో ఒక వ్యక్తి అన్ని క్షేత్రాలలోనూ ప్రార్థన గావించవచ్చు. ఆ ప్రార్థన అతడు ప్రార్థించే క్షేత్రానికి మాత్రమే చెంది ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తి పూర్తిగా విషయపరమైన, భౌతికపరమైన, ప్రాణికపరమైన, మానసికపరమైన, చైత్యపరమైన, ఆధ్యాత్మికపరమైన ప్రార్థనలు చేయవచ్చు. అది ప్రతిదీ తనదైన లక్షణాన్ని కలిగి ఉంటుంది. దేని ప్రత్యేకత దాని కుంటుంది.

ఒక విధమైన ప్రార్థన ఉంది, అది ఒక్కసారిగా తటాలున స్వార్థరహితంగా

బయలుదేరుతుంది, ఒక గొప్ప పిలుపు, సాధారణంగా వ్యక్తిగతంగా తనకు సంబంధించినదై ఉండదు, కాని అది ఒక రకంగా దైవాన్ని మధ్యవర్తిత్వంకోసం పిల వడం లాంటిది. అది ఎంతో శక్తివంతమైనది. ఈ విధమైన ప్రార్థనలు దాదాపు తక్షణం వాస్తవరూపం దాల్చినటువంటివి నా వద్ద లెక్కలేనన్ని ఉదాహరణలున్నాయి. అంటే దానర్థం గొప్ప విశ్వాసాన్ని కలిగి ఉండాలి, గొప్ప చిత్తశుద్ధి, హృదయంలో నిరాడంబ రత వుండాలి. అది ఏ లెక్కలూ వేయదు, ఎటువంటి ప్రణాళికలూ రచించదు, ఎటు వంటి బేరసారాలూ ఆడదు, తాను తీసుకోబోయేదానికి ఎటువంటి ప్రతిఫలాన్ని ఇవ్వజూపదు. ఎందువల్లనంటే చాలామంది మనుషులు ఒక చేత్తో ఇచ్చి, పుచ్చుకోవ టానికి మరొక చేతిని చాచి ఉంచుతారు, అధికశాతం ప్రార్థనలు అటువంటివే. కాని నేనింతకు ముందు వివరించిన ప్రార్థనలు, కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా ధన్యవాదాలు తెలియజేసేవి. స్తుతి కీర్తనలు చాలా మంచివి.

అర్థమైంది కదా, నా మటుకు నేను అంతా స్పష్టంగా చెప్పానని అనుకుంటు న్నాను, కాని విషయం మటుకు అది.

మరింత స్పష్టంగా చెప్పాలంటే, ప్రార్థనలు ఎల్లప్పుడూ పదాల పొందికలై ఉంటాయి. కాని పదాలు అవి కూర్చబడిన స్థాయిని బట్టి వైవిధ్యమైన ప్రాధాన్యతను కలిగి ఉంటాయి. ప్రార్థన అనేది తయారుచేయబడినది కాగా, ఒక వ్యక్తి గాఢంగా ఆకాంక్షించవచ్చు, కాని ప్రార్థన ఒకరిని ఉద్దేశించి కాకుండా చేయబడేది కాదు. ఉదాహరణకు, విశ్వం విషయంలో కొంతమంది కున్నటువంటి దృక్పథంలో వారు ఆ విశ్వంలో దైవం ఉన్నాడనే అభిప్రాయాన్ని తుడిచివేశారు (ఇటువంటివారు చాలా మంది ఉన్నారు, ఈ భావం వారిని బాధిస్తుంది — ఒకరున్నారని, వారికి సమస్తం తెలుసుననీ, అంతా చేయగలరనీ, వారికంటె దుస్సాధ్యమైన రీతిలో అధికాధికంగా మించి మరే ఉదాహరణలతో పోల్చి చూపలేనిది మరొకటి ఉన్నదని: అది వారి ఆత్మగౌరవాన్ని బాధిస్తుంది. అందువలన వారు దైవంలేని విశ్వాన్ని అనుకునే ప్రయత్నం చేశారు), వీరు ప్రార్థన చేయలేరనే సంగతి సుస్పష్టమే. వారు ఎవరిని ప్రార్థిస్తారు? వారికి వారు ప్రార్థించుకుంటే తప్ప. కాని అది ఆచారం కాదు! కాని దైవం మీద ఎటువంటి విశ్వాసం లేకుండా ఏదో ఒకదాని కోసం ఆకాంక్షించవచ్చు. దైవాన్ని విశ్వసించనివారు కొందరున్నారు, కాని వారు పురోభివృద్ధిని విశ్వసిస్తారు. వారు ఈ ప్రపంచం నిరంతరం అభివృద్ధిని పొందుతూ ఉంటుందని భావిస్తారు,

ఈ అభివృద్ధి ఆగిపోకుండా ఇదమిద్ధమని నిర్ధారణగా చెప్పలేని విధంగా, సదా మరింత శ్రేయోదాయకదిశగా ముందుకు సాగిపోతూనే ఉంటుందని తలుస్తారు. అటువంటివారికి అభివృద్ధిని గురించిన చాలా గొప్ప ఆకాంక్ష ఉండగలదు. దానికి వారికి దైవం ఉనికిని అంగీకరిస్తూ తలుచుకోవలసిన అగత్యం ఎంతమాత్రం లేదు. ఆకాంక్ష ఉందంటే తప్పకుండా విశ్వాసం ఉందన్నమాటే, కాని దైవ అస్తిత్వం మీద విశ్వాసం ఉండనవసరం లేదు; కాని దైవ అస్తిత్వానికి ఉద్దేశించి ప్రార్థన ఉండకపోతే ప్రార్థన అనేదే ఉండదు. ప్రార్థించేది ఎవరిని? వ్యక్తిత్వం లేనిదేదో ఒకదానికి ఏ వ్యక్తి అయినా ప్రార్థన ఎలా చేస్తాడు! మనల్ని ఆలకించేవారిని ఒకరిని అతడు ప్రార్థిస్తాడు. మనల్ని ఎవరూ ఆలకించకపోతే, ఎవరైనా ఎట్లా ప్రార్థించగలరు? కనుక, ఒక వ్యక్తి ప్రార్థిస్తున్నాడంటే దానర్థం అతడు ఒప్పుకున్నా ఒప్పుకోకపోయినా అతడికి అనంతంగా తనకంటె అపరిమితంగా అధికశక్తి కలిగి, మన విధినే కాక, మనలను కూడా మార్చగలిగిన మహోన్నతమైనదేదో ఒకదాని మీద విశ్వాసం ఉందన్న మాటే. ఒక వ్యక్తి ప్రార్థించాడంటే అది వినబడాలనే. ఇది అసలైన తేడా.

కనుకనే మేధోపరులు ఆకాంక్షను సమ్మతించి అక్కున చేర్చుకుని, ప్రార్థనను అధమమైందని అంటారు. మార్మికులు ఆకాంక్ష మంచిదని చెప్తూనే, నీవు నిజంగా ఆలకించబడాలని, నిన్ను దైవం ఆలకించాలని కోరుకుంటే, నీవు తప్పక ప్రార్థించి తీరాలని, అది కూడా పసివానిబోలి అత్యంత నిరాడంబరంగా, సమగ్రంగా, సరళతతో ప్రార్థించాలని చెప్తారు. దానర్థం పరిపూర్ణ విశ్వాసం కలిగి ఉండడం: "నాకు ఇది లేక అది కావాలి (అది నైతికావసరం కావచ్చు లేక భౌతికం లేక విషయావశ్యకం కావచ్చు), నేను నిన్ను దాని కోసం అడుగుతున్నాను, నా కనుగ్రహించు" లేదా మరింకో విధంగా ఉంటుంది: "నేనడిగింది నీవు నా కిచ్చావు, నాకు ఎరుకలోలేని అనుభవాలను నిర్దుష్టంగా నాకు సాక్షాత్కారానుభవం కావించావు, ఆ అద్భుతాలు నా ఇచ్ఛ వచ్చినప్పుడు పొందగలను; ఇది నిజం, నేను ఎంతో కృతజ్ఞుడనై ఉన్నాను, నేను కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా స్తుతికీర్తనలతో ధన్యవాదాలు తెలుపటానికి నా ప్రార్థనను నీకు నివేదిస్తున్నాను, నీ జోక్యానికి నా కృతజ్ఞతలు" అని ప్రార్థన చేయవచ్చు. ఆకాంక్షించటానికి ఆకాంక్షను ఎవరికో ఒకరికీ, ఒకరివైపుకూ గురిచేయవలసిన అవసరం లేదు. ఒక విధమైన అస్తిత్వసిద్ధి కోసం, జ్ఞానం కోసం, ఒక సాక్షాత్కారం కోసం, ఒక చైతన్యస్థితి కోసం ఆకాంక్షించవచ్చు, కాని అది ప్రార్థనగా రూపుదిద్దుకోవవలసిన

ఆవశ్యకత లేదు; ప్రార్థన ఒక విధంగా అదనం.

ప్రార్థన వ్యక్తిగతమైనది, ఒక వ్యక్తిత్వపరమైన అస్తిత్వానికి ఉద్దేశించింది, అది ఏదైనా కావచ్చు — ఒక శక్తి లేక అస్తిత్వం — నీ ప్రార్థన నాలకించి, నీకు సమాధానం ఇచ్చేది. అలా కాని పక్షంలో నీవు దేనినీ కోరలేవు. అర్థమైంది కదా!

(CWM Vol.5, pp. 141-45)

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ప్రార్థన సాఫల్యతకు అవసరమగు స్థితి

అత్యంత ప్రధానమైనది పసిబాలునిలో వుండే నమ్మకం. తాను ఫలానాదానిని అడుగకపోయినా అది కచ్చితంగా తనకు అందే తీరుతుందన్న నిష్కపటమైన విశ్వాసం. అతడి కెప్పుడేది కావాలో అది వచ్చేస్తుందని అతడికి కచ్ఛితంగా తెలుసు. ఈ రకమైన విశ్వాసం... నిజానికి ఇదే ఆవశ్యకమైన అత్యంత ముఖ్యమైన స్థితి.

ఆకాంక్షించడమనేది అత్యావశ్యకం. కానీ కొంతమంది వాళ్ళ లోపల విశ్వాసానికి, అవిశ్వాసానికీ, నమ్మకానికీ, అపనమ్మకానికీ విజయం తథ్యమైనదన్న ఆశావాదానికీ, దానంతటదే ఉపద్రవాన్ని రమ్మని కోరే నిరాశావాదానికీ మధ్య వ్యతిరేక స్థితుల్లో వుండి ఆకాంక్షిస్తారు. ఇప్పుడిలాంటి స్థితే నీలో వుండి కోరుకోవచ్చు గానీ ఏమీ పొందలేవు. "నేను ఆకాంక్షించాను గానీ నేనేదీ పొందలేదు" అని అంటావు కూడా. ఎందుకంటే విశ్వాసమనేది నీలో లేనందువల్ల, నీలోని ఆకాంక్షను నీవే కూలదోసుకుంటావు. కానీ నీవు నిజంగా నమ్మితే, పిల్లలు పెద్దవాళ్ళ ద్వారా వక్రీకరించబడకుండా ఉంటే, వారంతట వారుండగలిగితే, అంతా బాగుండి తీరుతుందన్న గొప్ప విశ్వాసాన్ని కలిగి వుంటారు.... ఉదాహరణకి, పిల్లలు ఏదైనా ప్రమాదానికి గురి అయినప్పుడు వారికి అది తీవ్రమౌతుందని, విషమిస్తుందనే ఆలోచనైనా రాదు. ఎంతో సహజంగా తొందరలోనే పోతుందిలే... అని సునాయసంగా నమ్ముతారు. అదే ఎంతో శక్తివంతంగా పనిచేసి, ఆపద సమసిపోవడానికి దోహదపడుతుంది.

మనిషి ఎప్పుడైతే శక్తి కోసం ఆకాంక్షిస్తాడో, దైవసహాయం కోసం అర్థిస్తాడో,

ఆ అడిగేది అచంచలమైన విశ్వాసంతో ఇక వచ్చే తీరుతుంది అనుకుంటాడో, పోవడం అసంభవమని అనుకుంటాడో, అది లభించడం తథ్యం. ఈ విధమైన విశ్వాసం, నిజమైన అంతర్గతమైన తెరుచుకోవడం. కొంతమంది నిరంతరం ఇట్లాంటి స్థితిలో వుంటారు. ఏదైనా అందుకోవల్సి వచ్చినప్పుడు దానిని అందుకోవడానికి సంసిద్ధంగా వుంటారు. కొందరు మాత్రం దేనినైనా పొందవలసినప్పుడు, ఒక శక్తి క్రిందికి దిగి వచ్చినప్పుడు, దానిని స్వీకరించడానికే సర్వదా గైరు హాజరై పోతుంటారు. కచ్చితంగా ఆ క్షణంలోనే వారు మూసుకుపోతుంటారు. ఎవరైతే పసిబాలురలో వుండే సహజమైన నమ్మకాన్ని కల్గివుంటారో, వారు కచ్చితంగా సరియైన సమయానికి సర్వదా సంసిద్ధమై వుంటారు.

ఇది విచిత్రం.... కాదా మరి; బయటకు ఏ తేడా కనపించదు. వారంతా ఎంతో సుహృద్భావంతో మంచి చేయడానికి ఒకే మాదిరి అభిలాషనూ, ఆకాంక్షనూ కల్గి వుండవచ్చు. కానీ ఎవరిలో నవ్వులతో తొణకిసలాడే నమ్మకం వుంటుందో వారు ప్రశ్నించరు. ఫలానా దానిని పొందగలమా లేదా, దైవం నుండి జవాబు వస్తుందా... రాదా... అని వారిలో వారు తర్కించుకోరు. అసలీ విధమైన ప్రశ్నలే తలెత్తవు. అది ఇదివరకే అవగతమైన విషయం. "నాకేది అవసరమో అది నా కివ్వ బడుతుంది. నేను ప్రార్థిస్తే, దానికి సమాధాన మందుతుంది. నేను కష్టాల్లో వుండి సహాయం అర్థిస్తే ఆ సహాయం నాకు లభిస్తుంది, రావడమే కాదు, అన్నిటినీ చక్క బెడుతుంది."

ఇదిగో, ఇట్లాంటి సహజ సిద్ధమైన, నిష్కపటమైన, నిస్సంశయమైన విశ్వాసమనేది వుంటే, ఇది తక్కినవాటికన్నా చాలా గొప్పగా పనిచేస్తుంది. ఫలితాలు అమోఘంగా

ప్రార్థనకు ప్రేరేపణ: హఠాత్తుగా ఒక జ్వాల ప్రజ్వలింపబడు తుంది. నీ వొక అత్యుత్సాహభరితమైన తీవ్రతను, శక్తిని అనుభ విస్తావు. దానిని పదాల రూపంలో వ్యక్తపరుస్తావు. నిజానికి అది అయత్నపూర్వకమైనదిగా నుండాలి. అది అత్యంత ఉల్లాసంగా, మేధోప్రమేయం లేకుండా, నేరుగా హృదయము నుండి పెల్లుబకాలి. ప్రార్థన అంటే అది.

శ్రీమాత

వుంటాయి. వ్యక్తి తన మనస్సులోని వ్యతిరేకతలూ, సంశయాలతోనే అంతా పాడుచేసు కొంటాడు. తానేదైనా కష్టాల్లో వున్నప్పుడు "అబ్బో! నాకిది అసాధ్యం, ఇది నా వల్ల కాదు. ఈ పరిస్థితే ఇంకా తీవ్రతరం అయితే, మరింత అధ్వాన్నంగా తయారవు తుంది. నేనింకా దిగజారుతూ పోతే"... ఈ మాదిరిగా అలోచించి అతడు తనకు తాను పొందాలనుకొన్న శక్తికి మధ్య గోడ కట్టుకొంటాడు. కానీ చైత్యపురుషుడు ఈ విధమైన విశ్వాసాన్ని కల్గి వుంటాడు. ఏ విధమైన నీలినీడ, ఎలాంటి వివాదం, ఏ విభేదం లేని అద్భుతమైన విశ్వాసాన్ని కల్గి వుంటాడు. ఆ విధంగా వున్నప్పుడు జవాబు నొందని ప్రార్థన, పరిపూర్తి నొందని ఆకాంక్షంటూ వుండదు.

శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

సామూహిక ప్రార్థన, ఆదర్శవంతమైన సాముదాయక విశేషం

సమూహాల్లో రకాలున్నట్లే, ప్రార్థనలో కూడా అనేక రకాలున్నాయి. కేవలం పరిస్థితుల ప్రభావం వల్ల, ఏ అంతర్గత సమన్వయం లేకుండా ఏర్పడ్డ గుర్తింపవీలుకాని జనసమూహాలు ఉన్నాయి. ఉదాహరణకు, ఒక రాజు లేదా ఒక వ్యక్తి, ప్రజల దృష్టిని ఆకర్షించే వ్యక్తి, సంకటస్థితిలో ఉన్నపుడు, రోగంతో లేదా ఏదైనా ఒక ప్రమాదంలో క్షతగాత్రుడుగా ఉన్నపుడు, వారి సమాచారం కొరకు లేదా తమ సానుభూతి వ్యక్తం చేయడం కోసం జనం పోగుపడ్తారు; నిర్హేతుక పరిస్థితుల్లో జనం పోగు పడ్డారక్కడ; అంతర్గతంగా వారిని కలిపేదేదీ లేదక్కడ. కేవలం వారికుండే ఒకే ఉద్వేగం, అభిరుచి తప్ప. అదే విధంగా తాము ప్రత్యేకంగా అభిమానించే వ్యక్తుల కొరకు, వారు కోలుకొనుట కొరకు, జనసమూహాలు యధేచ్ఛగా ప్రార్థించే సందర్భాలున్నాయి. అయితే, ఈ సమూహాలే, పూర్తిగా విభిన్న లక్ష్యంతో కూడా పోగవచ్చు — ద్వేషభావంతో. అప్పుడు వారి అరుపులు, ఆక్రందనలు కూడ ఒక రకమైన ప్రార్థన వంటివే, దుష్ట లేదా వినాశకర శక్తుల కొరకు. ఇవన్నీ ముందుగా ఊహించని, వ్యవస్థీకృతం కాని, యథేచ్ఛగా జరిగే ఉద్యమాలు.

ఒక ఆదర్శం, బోధ, లేదా చేయాల్సిన పని కొరకు పోగయ్యే వ్యక్తుల సమూహాలు

కూడ ఉన్నాయి. వీరంతా ఒక విశ్వాసం, ఒక ఇచ్ఛ, ఒక ధ్యేయంగల వ్యవస్థ ద్వారా కలుస్తారు. వీరంతా ఒక పద్ధతిలో సమావేశమై, ఒకే ప్రార్థన, ధ్యానం చేయ వచ్చు. ఇంకా వీరి లక్ష్యం ఉన్నతమైనదైతే, వారి వ్యవస్థ మంచిదైతే, వారి ఆదర్శం శక్తివంతమైనదైతే, వారి ప్రార్థనలు ధ్యానం ద్వారా, ఈ సమూహాలు చెప్పుకోదగినంత ప్రభావం కల్గించగలవు — ప్రపంచ సంఘటనలపైన, వారి స్వంత అంతరంగ అభి వృద్ధి పైన, సామూహిక అభివృద్ధిపైన — ఈ సమస్య నిజంగా, ఇతర సమూహాల కంటే ఉన్నతమైనది, కాని వీరికి లేదు గుంపుల కున్నంత గుడ్డి బలం, జనసమూహాల కున్నంత సామూహిక కార్యాచరణ. ఈ దూకుడు, తీవ్రతలను చైతన్యవంతమైన వ్యవస్థాబలంతో, అవి అధిగమిస్తాయి.

అన్ని కాలాల్లో ఇటువంటి వ్యవస్థీకృత సమూహాలు ఉంటూ వచ్చాయి భూమిపై. వీటిలో కొన్నింటికి ప్రపంచంలో చారిత్రక జీవితం, చారిత్రక కార్యాచరణ ఉండింది. కాని ఒక నియమంలా, ఇవేవీ ఉత్తీర్ణత సాధించలేకపోయి — కొందరు ప్రత్యేక వ్యక్తుల కంటె ఎక్కువగా. అవి ఎల్లప్పుడూ, అనుమానించబడ్డాయి, వేధించబడ్డాయి, శిక్షించబడ్డాయి. చాలా తరచుగా క్రూరంగా, అజ్ఞానంతో, అజ్ఞాతంగా రద్దుచేయ బడ్డాయి.

ఇంకా కొన్ని సమూహాలుండేవి. అవి పాక్షికంగా మతపరమైన, లేదా ఔదార్యం, సాహసంతో కూడిన, సహాయక బృందాలు. ఇవన్నీ ఒక నమ్మకం, సిద్ధాంతం, లేదా నిర్దిష్ట లక్ష్యం ద్వారా పోగైన సమూహాలు. వీటన్నిటికి ఆసక్తికరమైన చరిత్ర ఉన్నది. ప్రపంచంలో ఇవన్నీ నిశ్చయంగా, సమిష్టి పురోభివృద్ధికి, వ్యక్తిగత ప్రయత్నం ద్వారా ఎంతో చేశాయి.

ఒక ఆదర్శ వ్యవస్థ ఉన్నది. అది పూర్తి స్థాయిలో అభివృద్ధి చెందినపుడు, ఒక విధమైన గొప్ప ఐక్యతను సృజించగలదు. దానిలో మూల వ్యక్తులందరికి, ఒకే లక్ష్యం, ఒకే ఇచ్ఛ, తగినంత అంతరంగ అభివృద్ధి ఉంటుంది. ఈ అంతరంగ ఏక త్వానికి అనుగుణంగా, ఒకే కారణం, ఒకే ధ్యేయం ఒకే ఆకాంక్ష, ఒకే చర్య గల సంబద్ధ వ్యవస్థ రూపొందించబడుతుంది.

అన్ని కాలాల్లోను ఉపదేశ కేంద్రాలు ఈ దిశలో ప్రయత్నించాయి; కొంచెం ఎక్కువగానో, తక్కువగానో ఉత్తీర్ణత సాధించాయి; శక్తి సాంప్రదాయాలన్నిటిలో పని చేసేందుకు ఇది అత్యంత శక్తివంతమైన సాధనం అని చెప్పబడింది.

వ్యక్తిగత వ్యవస్థ పొందిన సంబద్ధతనే సామూహిక వ్యవస్థ కూడ పొందగల్గితే, అది వ్యక్తి శక్తిని, చర్యలను అనేక రెట్లు పెంచగలదు.

సాధారణంగా, అనేక వ్యక్తులు ఒక చోటుకు తేబడినపుడు, ఆ సమూహ సమిష్టి లక్షణం, విలువ, విడిగా ఉన్న వ్యక్తి లక్షణం, విలువ కంటె, చాల తక్కువగా ఉంటుంది. కాని ఎరుకతో, తగినంతగా సమన్వయపర్చిన వ్యవస్థలో వ్యక్తిచర్య యొక్క శక్తిని, అనేక రెట్లు పెంచడానికి, అవకాశం ఉంటుంది.

(CWM Vol. 9, pp. 369-70)

శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

ప్రార్థన భగవంతునితో అనుబంధానికి తోడ్పడుతుంది

మానవ జీవితం అవసరాల, కోరికల పుట్ట, వాంఛల సమాహారం. భౌతిక, ప్రాణికమైనవి కాకుండా మానస, ఆధ్యాత్మికమైనవి ఎన్నో. ఈ ప్రపంచాన్ని నిర్దేశిస్తున్న ఒక మహాశక్తి అతని స్పృహలోకి రాగానే తన అవసరాలు తీర్చుకోవడానికి, తన కష్టాల యాత్రలో సహాయం కొరకు, తన రక్షణ కోసం, తన పోరాటంలో సహాయం కొరకు ప్రార్థన ద్వార మనిషి ఆ దివ్యశక్తిని ప్రాధేయపడతాడు. ప్రార్థన ద్వారా భగవానుని సమీపించడంలో ఎన్నో అపభ్రంశలు ఉంటాయి. నిజానికి చాలా లోపాలు ఉన్నాయి. భగవంతుణ్ణి లంచాలతో, పొగడ్తలతో, మెచ్చుకోలుతో, కానుకలతో సంతుష్టుడ్ని చేయగలమని కొందరి భావన. భగవంతుని సమీపించడానికి అవసరమైన స్ఫూర్తిని పట్టించుకోరు. అయినప్పటికీ భగవంతుని వైపు తిరగడం మతపరమైన అతిముఖ్య జీవనవిధానం. అది ఒక విశ్వజనీన సత్యంపై ఆధారపడి ఉంది.

ప్రార్థన శక్తిని చాలామంది సందేహిస్తుంటారు. ప్రార్థన సహేతుకం కాదని, విలువ లేనిది, నిరుపయోగమైనదని చాలామంది భావన. విశ్వజనీన దివ్యసంకల్పం తన లక్ష్యం నెరవేరుస్తూ పోతుంది. అహంకారపూరితమైన పొగడ్తలతో కానీ, వేడుకోలుతో కాని ఆ సంకల్పాన్ని అపమార్గం పట్టించలేము.

కాని విశ్వాతీతమైన సర్వ విజ్ఞానమయుడు తన విశ్వజనీన క్రమవ్యవస్థలో

ఏది జరగాలో ముందుగా వీక్షిస్తుంటాడు. మనిషి మార్గదర్శకత్వం అవసరం కాదు. మానవ ఆలోచన ప్రేరేపించ నవసరం లేదు. వ్యక్తి కాంక్షలు ఏ ప్రపంచ వ్యవస్థలోనైనా నిజమైన నిర్ధారణ అంశం కాదు.

ఆ వ్యవస్థ కాని, విశ్వజనీన సంకల్పం కాని యాంత్రిక శాసనం ద్వారా అమలు కాదు. కాని విభిన్నమైన శక్తులు ఉన్నాయి. వాటికి మానవ సంకల్పం, ఆకాంక్ష, విశ్వాసం కనీస స్థాయిలోనైనా ప్రముఖం కాకపోదు. ఆ సంకల్పానికి, ఆకాంక్షకు, విశ్వాసానికి ఇవ్వబడిన ఒక ప్రత్యేక రూపమే ప్రార్థన. ఆ రూపాలు మొరటుగా వుంటాయి. చిన్నపిల్లవాని మాటలవలె వుంటాయి. అమాయకంగా వుంటాయి. అది పెద్ద లోపం కాదు. అపరిపక్వ మనస్సుగల చిన్నపిల్లవాని అమాయకత్వం అది. అవివేకం ఉంది, కాని దానికి నిజమైన శక్తి, విశిష్టత ఉంది. దివ్య సంకల్పంతో మానవ సంకల్పాన్ని, ఆకాంక్షను, విశ్వాసాన్ని కలపడానికి ప్రార్థన ఒక శక్తిగా పనిచేస్తుంది. అది దాని అసలు ప్రయోజనం. స్పృహ వున్న పురుషునితో మనం స్ఫూర్తిమంతమైన, సజీవ సంబంధాలు కలిగియున్నట్లు ఈ ప్రక్రియ వుంటుంది. మన సంకల్పం, ఆకాంక్ష, మన శక్తి, ప్రయత్నంతో పనిచేస్తాయి. నిమ్న, ఉన్నత ప్రయోజనాలు సాధించడానికి వాటిని తీర్చిదిద్దవచ్చిన ఆ శక్తిని ఉపయోగించడానికి అనేక సాధనమార్గాలు రూపొందించబడ్డాయి. లేదా దివ్య, విశ్వజనీన సంకల్పంపై ఆధారపడి అవి పనిచేయవచ్చు. ఈ రెండవ పద్ధతిలో మన ఆకాంక్షకు, దివ్యసంకల్పం ప్రతిస్పందించవచ్చు, దాదాపు యాంత్రికంగా. దానికి శక్తి నియమం ఉంది. లేదా నిర్వ్యక్తిగతంగా పనిచేయవచ్చు. మానవాత్మ, దివ్య ఆకాంక్ష, విశ్వాసానికి స్పృహతో ప్రతిస్పందించవచ్చును. స్పృహతో కోరుకున్న సహాయం మార్గదర్శకత్వం, రక్షణ, సాఫల్యం తీసుకొని రావచ్చు — 'యోగక్షేమం వహామ్యహం'.

మొదట నిమ్న భూమికలో అహంకారం, స్వీయభ్రమలతో కలిసిపోయి భగవంతునితో బంధాన్ని సన్నద్ధం చేయడానికి ప్రార్థన సహాయపడుతుంది. కాని తరువాత దాని వెనుకే వున్న ఆధ్యాత్మిక సత్యం వైపు పురోగమించవచ్చును. అడిగిన వరాలన్నీ ఇవ్వడం జరగదు. కాని మానవ జీవితం భగవంతునితో బంధం పెంచుకోవడమే అది. స్పృహతో కూడిన వినిమయం అది. ఆధ్యాత్మిక విషయాలలో ఈ చైతన్యబంధం ఒక గొప్ప శక్తి. ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనాలు సాధించడానికి కూడా అది అవసరం. మనపై మనం ఆధారపడి పోరాడడం, ప్రయత్నించడం కన్నా, అది

మరింత శక్తివంతం. అది మరింత సంపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక వికాసం, అనుభవం ప్రసాదిస్తుంది.

మనల్ని దేని కోసం ప్రార్థన సన్నద్ధం చేసిందో అక్కడ అది ఆగిపోతుంది. విశ్వాసం, ఆకాంక్ష, సంకల్పం ఉన్నంతకాలం ప్రార్థన అనే రూపం అవసరం లేదు. లేదా భగవంతునితో బంధంలోని ఆనందం కోసం అది ఉండిపోతుంది. ప్రార్థన లక్ష్యాలు, ప్రయోజనాలు ఉన్నతోన్నతమై, మనం చివరికి అత్యున్నతమైన ప్రయోజనరహిత భక్తి కాంతిసీమలు చేరుకొంటాము. ఏ విధమైన కోరిక, అభ్యర్థన లేని సంపూర్ణ దివ్య అమృత శిఖరాలు చేరుకొంటాము.

భగవంతుని పట్ల ఈ వైఖరితో కూడిన బంధాలు దివ్యజననీజనకులు పుత్రునితో గల బంధాలతో సమానం. ఒక దివ్యస్నేహితునితోగల బంధం అది. మానవాత్మ సహాయం, సాఫల్యం, తనను నడిపించడం కోసం భగవంతుని చేరుతుంది. జ్ఞానం, లక్ష్యం అయితే మార్గదర్శకత్వం కోసం, ఉపాధ్యాయుని కోసం, కాంతిప్రదాత కోసం ఆత్మ దైవాన్ని చేరుతుంది. భగవంతుడు విజ్ఞాన సూర్యోదయం. బాధలు, కష్టాల నుండి విముక్తి కోసం, ఓదార్పు కోసం, ప్రపంచం నుండే ముక్తి కోసం, బాధలు కలిగించే అంతర్గత యదార్థ కారణాల నుండి ముక్తికోసం మానవాత్మ దైవాన్ని చేరుతుంది. వాటిలో ఒక శ్రేణి కనిపిస్తుంది. గీత అటువంటి భక్తుల్ని మూడు రకాలుగా విభజించింది. వారిని అర్థార్థి, ఆర్తి, జిజ్ఞాసువులుగా పరిగణించింది. (నాలుగు రకాల భక్తులలో అవి మూడు రకాలు). తండ్రి భావన (బంధం) తక్కువ సన్నిహితమైనది, తక్కువ తీవ్రత గలది. దానిలో తగినంత కాంక్ష లేదు. ఆత్మీయతా బంధం లేదు. అందువల్ల యోగప్రక్రియలో ఆ భావనను తక్కువగా అనుసరిస్తారు. అత్యంత సన్నిహిత సమైక్యం యోగసాధన కోరుతుంది. ఒక దివ్యస్నేహితునిగా భగవంతుడ్ని భావించడం మధురాతి మధురమైనది. మరింత ఆత్మీయబంధం ఉంది. అసమానతలో కూడా సమానత్వం, సన్నిహితత్వం అందులో ఉన్నాయి. పరస్పర ఆత్మసమర్పణకు అది నాంది. అతి సమానంగా, ఆదానప్రదానాలు అంతరించిన పిమ్మట, ఈ బంధానికి ఏ ఉద్దేశ్యం లేకపోతే, ఒక ప్రేమ మాత్రమే సర్వ సంతృప్తి పరమోద్దేశ్యమైనప్పుడు, సృష్టి లీలలో విశ్వ క్రీడాకారునితో స్వేచ్ఛా ప్రదీప్త, ఆనంద సందీప్త బంధంగా అది వికసిస్తుంది, పరిమళిస్తుంది, పరవశిస్తుంది. అయితే మాతృబంధం మరింత సన్నిహిత మధురమైనది. ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష

తీవ్రస్థాయి చేరినప్పుడు, హృదయంలో ప్రియ వాహినిగా పరవళ్ళు తొక్కినప్పుడు ఆ సాన్నిహిత్యం మరింత బృహత్ పాత్ర నిర్వహిస్తుంది.

ఆత్మ తన కోరికలతో, బాధలతో అమ్మ చెంతకు చేరుతుంది. అమ్మ కోరిక అదే. ఆమె తన ప్రేమప్రపూర్ణ హృదయాన్ని అందిస్తుంది. ప్రేమలోని స్వయం వ్యక్త స్వభావం కారణంగా ఆత్మ అమ్మ వైపు తిరుగుతుంది. ప్రపంచంలో తిరిగి తిరిగి మనం చేరుకొనే మధుమందిరం అదే. మనకు విశ్రాంతి నిచ్చే చల్లని గుండె.

సమున్నతమైన బంధం సామాన్యమైన మత ఉద్దేశ్యాల నుండి ప్రారంభం కాదు. యోగసారంతో దానికి సంబంధం ఉంటుంది. ప్రేమతీరాల నుండే అది ప్రభవిస్తుంది. ప్రేమికుని, ప్రియతముని ఆకాంక్ష నుండి ప్రజ్వరిల్లుతుంది. భగవంతునితోనే సమైక్యం కావాలని ఆత్మకు కోరిక ఉన్నప్పుడు, ఈ దివ్య ఆకాంక్ష మతాలలోకి ప్రవహిస్తుంది. అది లేకుండా మతాలు వ్యవహరిస్తుంటాయి. వాటి సామాన్య వ్యవస్థలో దానికి స్థానం ఇవ్వవు. ఇక్కడ మనం అడిగేది ప్రేమ. మనం కోల్పోతామేమోనని భయపడేది అదే. అన్ని ప్రపంచ వస్తువులు ప్రేమికుని కోసం బ్రతకవు. సంఘటనలుగా అవి కదిలి వస్తుంటాయి. పర్యవసానాలుగా వస్తాయి కాని ప్రేమకు లక్ష్యాలు కావు, షరతులు కావు. ప్రేమ సమస్తం స్వయంవ్యక్తం. అస్తిత్వంలోని రహస్య ఏకత్వం నుండి ప్రేమ సముద్భవిస్తుంది. తాము లేరు అన్న భావనలేని ఆత్మల మధ్య హృదయంలోని ఏకత్వం, ఏకత్వ ఆకాంక్ష అది. ప్రేమ కోసమే అన్ని ఇతర బంధాలు అస్తిత్వపు స్వయంవ్యక్త ఉద్దేశరహిత ఆనందం వైపు పరుగులు తీస్తాయి. ఇతర ఉద్దేశాల లీలలోని ఆనంద సంతృప్తుల కోసం అవి వెంపర్లాడతాయి. అవి అక్కడ నుండే ప్రారంభమై అటువైపే ప్రయాణిస్తాయి. ఒకరిని పొందాలన్న కోరిక ఉంటుంది. స్వయం వ్యక్త ప్రేమ పూర్ణత్వంలో అది కూడా దాటి వెళ్లిపోతుంది. తన భక్తి ఏనాడూ ఆగకూడదని, కరిగి పోకూడదని ప్రతి భక్తుని అంతిమ ఆకాంక్ష. స్వర్గం కోసం కాని, జన్మల పరంపర నుండి విముక్తి కోసం కాని మరే ఇతర వస్తువు కోసం అతను కోరడు. తన ప్రేమ నిత్యమై, నిఖిలమై, నిరపేక్షమై నిలిచిపోవాలన్నదే అతని ఏకైక ఆకాంక్ష.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఎలా ప్రార్థించాలి

ప్రార్థన మానసికావేశ పతాకస్థాయిలో హృదయాంతరాల నుండి ఉప్పొంగాలి.
(SABCL Vol. 23: 533)

*

భగవంతుడు హృదయంలోకి తొంగి చూచి తనకు సరైన సమయమని తోచినప్పుడు, తెరను తొలగిస్తాడు. నీవు భక్తిసిద్ధాంతముపై ప్రగాఢ నమ్మకంతో, ఆతని పేరు పిలిస్తే చాలు తక్షణం స్పందించి ప్రత్యక్షమవ్వాలని అంటావు. బహుశ అలా జరగ వచ్చు. కాని అది ఎవరి విషయంలో సార్థకమవుతుంది? ఒక విశిష్టమైన భక్తుడు ఎవరైతే ఆ దివ్యనామ శక్త్యానుభూతిని పొందాడో, ఆ నామంపై అతనికున్న ప్రేమోద్వే గాన్ని తన పిలుపులో ప్రతిధ్వనింపజేసాడో అతని విషయంలో అది నిజం కావచ్చు. మనిషి ఆ విధంగ నున్నట్లయితే తక్షణ సమాధానం అందుతుండవచ్చు. లేనట్లయితే మనిషి ఆ స్థాయికి యెదగాలి, అప్పుడు సమాధానం అందుతుంది.
(SABCL Vol. 23: 788)

*

నీ అంతట నీవు నీ హృదయాన్ని, నీ యావచ్ఛక్తిని, దైవాధీనం గావించు. షరతులు విధించకు. నీలోను, నీ ద్వారా ఆతని సంకల్పం నెరవేరాలని తప్ప వేరొద్దానిని కాంక్షించకు — యోగంలో సిద్ధి పొందాలని కూడ. భగవంతుడు తనను అర్థించినవారికి అర్థించిన మేరకు యిస్తాడు. కాని వారిని వారు సమర్పించుకుని యేమీ అర్థించనివారికి, వారు అర్థించగోరేది, వారికి అవసరమైనది సమస్తమూ ప్రసాదిస్తాడు. దానితోపాటు తనను తాను వారికి దత్తత చేసుకొని, తన ప్రేమానురాగాల వరాలను అప్రయత్నంగానే అందిస్తాడు.
(SABCL Vol. 16: 414)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి